

ஈராமநாலை-338

ஆசிரியர்:

மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 29

நளவு ஆடி மாதம்
10-8-76

ஸஞ்சிகை 2

பிங்கள வத்ஸர மங்களோபந்யாஸகர்களுக்கு அண்ண அளிக்கும் விருந்து

எம் பெருமானுரைடைய திருவவதார ஸம்வத்ஸரமான பிங்களவாண்டு ஸமீபித்
திருப்பதனால் இதைப்பற்றின பலவகைக் கொண்டாட்டங்களை ஆங்காங்கு நிகழ்த்த

வேணுமென்கிற குதூஹலம் பெரும்பாலும் ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்கள்கௌவர்க்கு மூள்ளது. ஸ்வாமி
யின் சரித் திர வைபவங்களைப் பற்றியோ
ஸ்ரீஸ்ரக்தி வைபவங்களைப்பற்றியோ உபந்யா
ஸங்கள் நடத்துவதும் கொண்டாட்ட வகை
களில் ஒன்றாகும். ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும்
சில விடங்களிலும், திருவாதிரைதோறும் சில
விடங்களிலும் வித்வான்களால் உபந்யாஸங்
கள் நடத்தப்பட்டுவருவதாகக் கேட்டு மகிழ்கிறோம். வித்வான்களாய் உபந்யஸித்து வழக்கப்
பட்டவர்களாயுள்ள பெரியார்கள் எளி தாக
உபந்யாஸங்கள் செய்து பக்தர்களை உகப்பித்து
வருகிறார்கள். உபந்யாஸத்தில் பழக்கமில்லாத
வர்கள் “உபந்யஸிக்க ஏதாவது விஷயம் எழுதி
யனுப்பவேணு” மென்று நமக்கு எழுதிவருகிறார்கள்,
ஒவ்வொருவர்க்கும் தனித்தனியே எழுதி

யனுப்புவதிற்காட்டிலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜனில் வெளியிட்டுவிடுவது நலமென்று தோன் நினபடியால் “பிங்களவத்ஸர மங்களோபந்யாஸகர்களுக்கு அண்ணு அளிக்கும் விருந்து” என்னு மின்த மகுடமிட்டு, எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸுக்திப் பெருமைகளை உபஹரித்துவருவதாக தத்தேசித்துத் தொடங்குகிறோம். முன்னிதழில் தெரிவித்தும் தொடங்கியுமள்ள இராமாநுச நூற்றஞ்சாதி யுரை வெளியீடு அடைவே ஆகிழ்ந்துவரும். உபந்யாஸகர்களுக்கு அதுவும் உதவும்.

பகவத்ராமாநுஜ கீதாபாஷ்யஸ்ருக்திரஸம்

கீதையில் ஏழாமத்யாயத்தில் ‘வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸ்தாதூர்லபः’ என்றவிடத்து ‘வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்’ என்றதற்கு சங்கரபாஷ்யத்தை யும் கம் ஸ்வாமி பாஷ்யத்தையும் உற்று நோக்கவேணும். ‘வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸ்தாதூர்லபः’ என்பதற்கு சங்கரர் பணித்த பொருள் ‘ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம’ இத்யாதி ஸ்தலங்களில் போலவே அத்வைதமாகவுள்ளது; ‘வாஸுதேவ ஏவ மம ஸர்வம்’ என்பதாகக் கொள்ளப்படவேயில்லை. பரப்ரஹ்மத்திற் காட்டில் வேறுபட்ட பொருள் எதுவுமே யில்லையாகையாலே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமேயென்று கொண்டு என்னைப் பணிகின்ற மஹாத்மா தூர்லபன்—என்று கீதாசார்யன் சொல் லுவதாக சங்கர பாஷ்ய ப்ரக்ரியை. இதை நமது பாஷ்யகாரர் கண்டித்திருக்கிற ரென்பது “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமித்யஸ்ய அயமேவார்த்த:” என்கிற தத்யபாஷ்ய ஸுக்தியாலும், “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய பராபிமதமர்த்தம் ப்ரதிக்ஷபிங் ஸ்வோக்தம் தரடயதி-வாஸுதேவ இதி” என்கிற தாத்பர்யசந்தரிகா ஸுக்தியாலும் அறியவெளிது. இங்கு சங்கரர் பணித்த பொருளானது அவசியம் கண்டிக்கத் தகுந்ததுதானேவன்று பார்க்கவேணும். ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதி கரண்யார் ஹத்வருபமான வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யத்தை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விசிஷ்டாத்வைதிகளான நாமும் இசைக்தேயிருக்கிறோம். தாத்பர்ய நிர்வாஹத்தில் வாசியேயாழிய சப்தஸங்தரப்பத்தில் ஒரு வச சியுமில்லை நமக்கும். இங்கே சங்கரர் எழுதிவைத்த பொருள் அஸம்பாவிதமன்று. ஸஸப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோகஷர: பரமஸ் ஸ்வராட்ச என்கிற வட்சிமாழி வேதத்தையும், ஸஅவனே யவனு மவனுமவனும், அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமேச என்கிற தமிழ் வேதத்தையும் நிர்வாஹிக்கிற ரீதியிலே ஸவாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்கிற விதையும் எளிதாக நிர்வாஹிக்கலாமாயிருக்க இங்கே கண்டனம் அவச்யமன்றேயென்று ப்ரத்யவஸ்தா நம் ப்ராப்தமாகும்.

சங்கரருடைய அத்வைதாபிப்ராயத்தை ஸ்வாமி கீழே வெசூ விரிவாகக் கண்டித்தே யிருக்கிறார். [2-12 பாஷ்யம் ஸேவிப்பது. 13-2 பாஷ்யத்திலும் மிகமிக விரிவாக ஸேவிப்பது.] அதை இங்கும் கண்டிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லைதான். இங்குக் கண்டிக்கிற விதம்வேறு. இவ்வர்த்தம் இந்த ப்ரகரணத்திற்குச்சேராதென்று திருவுள்ளாம்பற்றியே இவ்விடத்தில் ப்ரதிக்ஷேபமுள்ளது. இங்கே ஸ்வாமியருளிச் செய்த பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம். ‘வாஸுதேவஸ் ஸர்வ’ மென்பதற்கு ஸ்வாமியருளிய பொருள் இதுவே—வாஸுதேவ ஏவ மம பரமப்ராப்யம் ப்ராபகஞ்ச. அங்யதபி யங்மநோரதவர்த்தி ஸ ஏவ மம தத்ஸர்வம்” என்பது கீதா பாஷ்யஸுக்தி.

இதை தாத்பர்ய சந்திரிகையில் விவரிக்கும் போது தாரகபோஷ்க போக்யங்களும் எம் பெருமானே யென்று கொள்ளுகிற மஹாத்மாவை விவக்ஷிப்பதுதான் இவ்விடத்திற் குச் சேருங்கள் நுட்பமாக எழுதியுள்ளார். திருவாய் மொழியில் “உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின் னுட்ப வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செப்தது ஓவாஸுதேவஸ்ஸுவமென்கிற இத்தையநு ஸரித்தேவே என்று ஆளவந்தார் முதலானேர் நிர்வலஹி து வந்தார்கள். திருவாய் மொழியின் வ்யாக்யாதாக்களான பூர்வாசார்யர்களும் அங்கு இந்த கீதாவசனத்தை யுதாஹரித்தே வியாக்கியானம் செய்தாருளியுள்ளார்கள். சங்கரருக்குத் திருவாய் மொழியில் ப்ரவேசமில்லாமையாலே அவர்தாம் வேறு வகையாக பாஷ்யமிட்டாலும் திருவாய் மொழியமுதக் கடலிலே ஆழ்ந்தவரான ஸ்வாமி அவ்வர்த்தத்தை எங்கனே இசையக்கூடும்? “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸாதுர்வப:” என்று சொல்லுகிற கீதாசார்யனும் நம்மாழ்வாரை நெஞ்சில் கொண்டே அது சொல்லியிருக்க, அதற்கு இணங்கரத பொருள் ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் எப்படி இடம் பெறும்? அப்பொருளை ஸ்வாமி எப்படி ஸ்வறிப்பார்? தமக்கு “எல்லாங் கண்ணனென்று சொல்லுகிற மஹாத்மாவாகிய நம்மாழ்வார், அந்தே!.. என் கண்ணுக்குக் கிடைக்கவில்லையே! யென்று அழுதுகொண்டேயன்றே கீதாசார்யன் இந்த ச்தோகம் பணித்தான்! கண்ணன் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளினபின் சிலநாளிலே ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம். கண்ணபிரான் ஆழ்வாரை ஸேவித்துவிட்டுத் தன் அவதார ஸமாபதி யைச் செய்துகொள்ள மிகவும் ஆசைப்பட்டிருந்தான்; அந்த பாக்யம் அவனுக்கு தூர்வப்பமாயிற்று; அது இந்த ச்தோகத்தில் “ஸ மஹாத்மா ஸாதுர்வப:” என்பத ஞாலே ஸுமிதமாகிறது—என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வலஹி துப்போருவது ஸோபபத் திகமென்று கீதாபாஷ்ய ஸுகிதிகளால்றின்றேம். ஆக, ‘ஐகத் ஸர்வம் வாஸுதேவ:’ என்பதாக சங்கரர் கொண்டார்; அங்கனன்றிக்கே ‘மம ஸர்வம் வாஸுதேவ:’ என்பதாக நம் ஸ்வாமி கொண்டார். இதுதான் திருவாய் மொழிக்குச் சேர்ந்ததும், திருவாய் மொழியிலிருந்து தெரிந்து அருளிச் செய்யப்பட்டதுமான மிகச்சிறந்த பொருள் என்று தளிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஏண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்...எல்லாம் கண்ணன்

இப்பதிகம் (திருவாய் மொழி 6-7) தாய் பாசுரமாக அவதரித்தது. தாய் பாசுரமாக வைத்துப் பேசுபவர் ஆழ்வாரே யாதலால் தம்முடைய படியைத் தாமே தெரிவிப்பதாகும், ஆசார்யலுங்குசயத்தில் வ்யாஸ பராசராதி மஹர்ஷி களுக்கும் ஆழ்வார்க்குமுள்ளவாசியை விரிவாக அருளிச்செய்து வருமிடத்து “அவர்களுக்குக் காயோடென்னு மிலவயே தாரகாதிகள்; இவர்க்கு எல்லாம் கண்ணனிறே” என்றாருளிச்செய்த குரினையை உரையுடன் இங்கு அநுபவிப்பது. இங்கே ஆகேப ஸமாதானம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. உண்ணுத் சோறுமுன்றோ? பருகாத நீருமுன்றோ? தின்னுத வெற்றிலையுமுன்றோ? எதற்காக இந்த அடைமொழிகள் கொடுப்பது? பாதபூரணத்திற்காகவா? என்று சிலர் கேட்கலாம். வ்யாக்யானத்திலுள்ள அழகைக் காட்டுகின்றேம். சோறு எப்போதும் உண்ணுஞ்சோரூகவிராது. வயிறு நிறைய உண்டவனுக்கு தேவாம்குதம் கிடைத்தாலும் அது உபேஷ்ணீய மாகவே யிருக்கும். கங்கைக் கரையிலுள்ளவனுக்குக் குளத்துநீர் அந்பேக்ஷிதமா

யிருக்கும். வாய்நிறைய வெற்றிலையைக் குதப்பியுள்ளவனுக்கு வேறு வெற்றிலை தின்னும் வெற்றிலையாக இராது. ஆகவே ‘உண்ணுஞ்சோறு’ என்றது பசித்தவன் விரும்பியுண்ணுஞ்சோறு என்றபடி. ‘பருகும் நீர்’ என்றது பாலைவனத்தில் திரிந்து நாக்க ஒட்டிப்போனவன் விரும்பிப் பருகும் நீர் என்றபடி. ‘தின்னும் வெற்றிலை’ என்றது நாளில் பசையற்று வறண்டுகிடப்பவன் விரும்பித் தின்னும் வெற்றிலை என்றபடி. ஆழ்வார் எம்பெருமானை அனுபவிப்பது இவ்வகையிலேயாம்.

ஸ்ரீராமாநுஜன்—திருக்கோட்டியூர்நம்பியும்

ஸ்ரீராமாநுஜர் திருக்கோட்டியூரில் திருமந்திரத்தை, அஸ்து சரமச்லோகத்தை தகுதியில்லாதவர்களுக்குவாரி யிறைத்தாரென்று கொண்டு சிலருடையபழிப்பு; இதில் நல்ல தெளிவைப் பிறப்பிக்கிறோம். திருக்கோட்டியூர், நிகழ்ச்சியில் பலர் மாறுபடச் சொல்லி வருவதுண்டாதலால் அதைப்பற்றின தெளிவைப் பிறப்பிக்கிறோம். ஸ்ரீபட்டர் அருளிச் செய்த கோஷ்டமநாத ஸ்துதியான முக்தக ச்லோகங்களில் “கோஷ்டமூர்ண்ணகுருபஸத்தி சூசலோ யாம் கச்வதாஸேதிவாந்” என்பது ஒரு சலோகம். இதனால் ஸ்ரீராமாநுஜர் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலில் அர்த்த விசேஷம் கேட்கப் பலகால் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளினமை தெளிவாகிறது.

இங்குணே பலகாலெழுந்தருளி மிகமிக அருமையாக நம்பியிடமிருந்து அர்த்த விசேஷங்கள் பெற்றுரென்பதில் யாருக்கும் விவாதமில்லை. அந்த அர்த்தத்தை ஆசார்ய நியமனத்தைக் கடந்து பலபேர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டாரென்று கொண்டு இது அல்லது வரலாற்றில் சிலர் மறுப்பதுண்டு இங்கு தத்துவத்தைச் சுருக்கமாக எழுதி முடிக்கிறேன். அடிக்கடி ராமாநுஜர் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளவது நம்பிபக்கலில் அர்த்த விசேஷம் பெறுவதற்காக என்று தெரிந்துகொண்ட அவ்வூர் விலக்குஞ்சிகாரிகள் சிலர் ஸ்வாமியிடம் விடை கொண்டு “நம்பிகளிடமிருந்து அர்த்தம் கிடைப்பது தேவரீருக்கே இவ்வளவு அருமையாக இருக்கும்போது அடியோங்களுக்குக் கிடைக்க வழியே கிடையாது. ஒருகால் தேவரீருக்கு நிதி கிடைத்தால் அடியோங்களை விலக்கிவிடக்கூடாது” என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்னவர்களின் சிரத்தையையும். ஆர்வத்தையும் நோக்கி உகந்தருளின் ஸ்வாமி, நம்பிபக்கலில் தாம் அர்த்தம் பெற்ற பிறகு அவர்களைமட்டும் ஸௌமிய நராயணன் என்னிதி மேல்தளத்திலே ஏகாந்தமான இடத்திலே ஒரு குழுவாக இருக்கவைத்து உபதேசித்தருளினார்.

ஆசார்ய ஹிநுதயத்தில் “தாய்க்கும் மசனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது” என்ற (204) குரிணையின் வியாக்கியானத்தில் “பல்கால் நடந்து துவண்டு கேட்ட பாமார்த்தத்தை ஓலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும்” என்பது மணவாள மாழுனிகளின் ஸ்ரீஸ்வாத்தி. ஓலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தை கண்டவர்களுக்கும் வாரியிறைப்பதன்று. ராமாநுஜர் வியர்த்தமான காரியத்தை ஒருகாலும் யெய்யார். பணம் காசு பைசாவாக இருந்தால் வீதியில் வாரியிறைக்கலாம், வருவார் செல்வார் கைக்கொண்டு போகலாம். சிங்பவிருத்தி செய்து ஆதரத்தோடு கேட்பாருக்கும் அறியவரிதான் அர்த்த விசேஷத்தைத் தெருவில் பேபாவார்க்கு வாரி யிறைப்பதனால் என்ன பலனாகும்? அப்படி நடந்தது கிடையாது. இதை உலகு தெளிவுற அறியவேண்டும். ...

வைஸ்ரநாம பாஷ்யப் பெருமை

ஸ்ரீ விஷ்ணு வைஸ்ரநாமத்திற்கு தரிமதஸ்தர்களாலும் பாஷ்யமியற்றப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் நமது விசிஷ்டாத்தை ஸ்பிரதாயத்திற்கான பாஷ்யம் பட்டருடையதேயாம். அதற்கு பகவத்துண தப்பண மென்று திருநாமம் சாத்தினது சாலப் பொருத்தக் குண நுபவஞ் செய்தசு குதூஹலமுள்ளவர்கள் ஈடுமுப்பத்தாறு யிரப்படி யென்கிற பகவத் விஷய திவ்யகரங்கத்தில் போதுபோக்கேணுமென்பது ப்ரஸித்தம். அதில் அவகாஹிக்க ப்ராப்தியற்ற சுத்தஸம்ஸ்கருத பண்டிதர்கள் சாஸ்தர ஜ்ஞானமுள்ளவர்கள் அற்புதமாகக் குணநுபவஞ் செய்ய விருப்பினால் அவர்களுக்கு பட்டருடைய வைஸ்ரநாம பாஷ்யமே தஞ்சமென்னத்தகும். ஏற்கெனவே வைஸ்ரநாமத்திற்கு சங்கரபாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது. நிர்க்கு ண ப்ரஹ்மவாதிகள் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லப் புறப் படுவது ஸாஹஸமென்றே பட்டர் திருவுள்ளாம்போலும்.

பகவத்துணங்களை அற்புதமாக அனுபவிப்பதற்கென்றே அமைந்த இந்த வைஸ்ரநாமத்திற்கு ஆழ்வார் களின் ஈரச்சொற்களில் ஆழ்ந்தவர்களன்றே பொருள் சொல்ல முன்வரவேண்டும்; அவ்வருளிச்செயல்களுக்கு அதிமாத்ரம் வைதேசிகர்களான புறச்சமயிகள் இதற்குப் பொருளுரைப்பதாக இழிந்து மனம் போனபடியெல்லாம் வியாக்கியானம் செய்திருப்பது என்னே! என்று மிக வருந்திய பட்டர் தாம் வியாக்க்யானிக்க எம்பெருமானுருடைய நியமனம் பெற்றிருந்தார். குணநுபவத்திற்கென்று இட்டுப் பிறந்தவர்களில் தலைவரன்றே பட்டர். அருளிச்செயலமுதக் கடலில் அல்லும் பகலும் குடைந்தாடி அரும்பெரும் பொருள்களை அற்புதமாக அநுபவித்தும் அநுபவிப்பித்தும் போந்த பரமரஸிக ஸார்வபெளமரான பட்டர் அருளிச்செய்த பாஷ்யத்தை நம்மவர்களிலும் பரிபூர்த்தியாக ஸேவிப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. உண்மையில் இந்த பாஷ்யத்தை யநுபவிக்க அதிகாரிகள் தூர்லபர்கள்; ஏனென்றால் “பரிசிதமிவ அதாபி கஹநம்-பஹாமுகய வாணீவிலளி தம்” என்று ஸ்ரீநக்காச்சியாரை நோக்கித் தாம் வேண்டினபடியே அதிகம்பீர மான வாக்விலாஸங்களைக் கொண்டே பெரும்பாலும் இந்த பாஷ்யத்தை அமைத் தருளியுள்ளார். ஆகவே இதற்கு அதிகாரிகள் மிகச் சிலரேயாவர். ஒருவாறு அதிகாரம் பெற்றவர்களும் இதைக்கொண்டு போதுபோக்குவதைக் காணும். ‘அவச்யமானபோது எடுத்துப்பார்ப்பது’ என்கிற முறையில் இதை எடுத்துப் பார்ப்பவர்கள் சிலருள்ரேயன்றி ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளைப் போலவே இதை யும் நியமேந ஸேவிக்கப் பெறுவாரில்லையே யென்கிற நிரவேதம் நமக்குப் பெரிது மூலது. திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவகாஹனமில்லாமையோடுகூட அவற்றில் தவேஷமும் முள்ளவர்கள் இந்த பாஷ்யாம்ருத ஸாகரத்தில் இறங்காதிருப்பதே மிக கேஷம் என்றும் நாம் கருதியிருப்பதுண்டு.

இங்குனே நாம் பேசத்தக்க பெருமை இந்த பாஷ்யத்துக்கு உள்ளதென்பதை இங்குச் சிறிது நிருபிக்க விரும்பி வைஸ்ரநாமத்திலிருந்து சில திருநாமங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, பிறருடைய பாஷ்யத்திற்காட்டிலும் பட்டருடைய பாஷ்யத்திலுள்ள ஸ்வாரஸ்யாதிசயத்தை ரஸிகர்களுக்கு அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றோம்.

— ஸத்க்ருதி: என்ற திருநாமத்தின் விசேஷார்த்தம் —

“ஸத்கதிஸ் ஸத்கருதி ஸத்தா ஸத்பூதிஸ்” ஸத்பராயனை:” என்றவிடத்தில் ஸத்க்ருதி: என்ற திருநாமத்திற்குப் பிறர் செய்தபொருள் யாதெனில்; ஐகத்ஸ்ரங்கஷி முதலான சிறந்த காரியங்களைச் செய்பவர் என்பது, இப்பொருளை பட்டர் ஒன்றாக மதித்திலர். கீழே *வஸாப்ரதோ வாஸாதேவோ வஸார் வஸாமாநா ஹுவி:” என்று வாஸாதேவ நாம சரவணமிருப்பதால் இந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள பல திருநாமங்கள் வஸாதேவா தமிழனான கண்ணபிரானுடைய குணசே ஷ்டிதங்களைத் தெரிவிப்பன வாகக்கெரண்டு *வஸாரேதா:” என்கிற திருநாமம் முதலாசப் பல திருநாமங்களை க்ரங்கணவதார கதா ப்ரதிபாதகங்களாகவே பட்டர் வியாக்கியானித்தருளினார். ஸபஷ்டமாக இப்படியே அவதாரிசையும் இட்டருளினார். ‘ஸத்கருதி’ என்னுமிங்கதத திருநாமம் அந்த ப்ரகரணத்திலிருப்பதால் இதற்குப் பிறர் செய்த பொருள் விரஸ மென்று கருதி, தயிர் வெண்ணென்க களவு செய்தது, உரலோடாப்புண்டிருந்தது, குரவையாச்சியரோடு கோத்தது முதலான சிறந்த சேஷ்டிதங்களைச் செய்பவர் என்கிற அழகிய பொருளைச் செய்தருளினார் பட்டர். ஆண்டாள் திருப்பாவையில் “உன்றன்னைச் சிறு பேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே” என்கிறார். ‘கண்ண! உனக்குப் பெரிய பெரிய பெயர்களிருக்க அவற்றை விட்டுச் சிறிப்பெயரையிட்டு உன்னை யழைத்ததற்காக நீ சீற்றம் கொள்ளலாகாது’ என்று இங்கு கஷ்டம் வேண்டப்படுகிறது. இங்குச் சிறிய பெயராகக் கருதப்படுவது எது? என்று ஆராயுமளவில் பட்டர் திருவடிகளிலே கேட்ட மஹாசார்யர்கள், ‘நாராயணன் தேவாதிதேவன்’ இத்யாதி நாமங்கள் சிறியபெயரென்றும், ‘கோவிந்தன் கோபாலன் இத்யாதி நாமங்கள் பெரிய பெயரென்றும் அருளிச் செய்கிறார்கள். அவன் உக்கும் திருநாமம் எதுவோ அதுவே பெருமை பெற்றதென்றும், அவன் வெறுக்கும் பெயரே சிறுமை பெற்றதென்றும் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. திருவாய்ப்பாடியில் இடையர்க்குத் தலைவனும்வந்து பிறந்து கன்றுகளையும் கால்களையும் மேய்த்துப் பெருமைபெற நினைத்திருக்கையில் ‘கன்று மேய்த்தினி துகந்த காளாய்!’ என்று கூப்பிட்டால் அவன் திருவுள்ள முகக்குமே யல்லது ‘நாராயணே! வைகுண்டவாஸா!’ என்றால் உக்குமோ? மிகமிக வெறுப்பன் ரே உண்டாகும். கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகத் தூக்கி நின்றபோது அவ் வத்திமாநுஷ சேஷ்டிதத்தைக்கண்டு அதிசங்கித்தவர்கள் “தேவோ வா தாநவோ வா தவம்?” (தேவனு நீ?) என்ன; அதற்கு மிகச் சீறினுணன் ரே. ஊங்களில் ஒருத்தனும் இடையனுன வென்னைத் தேவனென்று பழிக்கிறீர்களே பாவிகாள்! என்றுயிற்று அண்டர்கோன் சீறியது. இவற்றுக்கெல்லாம் நன்கு பொருந்த வன்றே பேசவேணும். *நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்* என்றும் *நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்* என்றும் அநியாயமாய் உன்னைச் சிறு பேரை யிட்டுப் பேசினேமே. கோவிந்தன் கோபாலன் என்கிற பெரும் பெயர்களையிட்டே பேசாத பிழையைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று சொல்லுவதாகப் பொருள் கொள்வதே பொறுத்தமானதென்று கொண்டு ஆசாரியர்கள் இப்படி வியாக்கியானித்தருளினார்கள் அங்கு. இச்சுவையை யறிய பாக்கியமற்றவர்கள் இற்றைக்கும் இதற்கு விபரீதமான பொருளை யெழுதியும் பேசியும் வரக் காணு நின்றேம். நிற்க, ரவிகார்கள் ‘ஸத்கருதி:’ என்ற ப்ரக்ருத திருநாமத்தின் பாங்கயம்

அுமைந்திருக்கும் அழகை நோக்கவேணும். ஜகத்ஸ்ரஷ்டி முதலிய வியாபாரங்களே பகவானுக்குச் சிறந்தவை யென்கிறுர் சங்கராசார்யர்; அவையல்ல சிறந்தவை; *நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணேயு, ஜென்னு மீனச்சொல்லே!* என்றும், *கானுயன் கடிமஜையில் தயிராண்டு நெய்பருக நந்தன் பெற்ற ஆனுயன்* என்றும் நம் ஆழ்வார்கள் ஈடுபடுப்படியான ஈனச் செயல்களே சிறந்தவை யென்கிறுர் பட்டர். *மத்துறு கடைவைன் ஜெய களவினில் உரவிடையாப்புண்டு எத்திற முரலினேடிஜைந்திருந்தேங்கிய எளிவே!* என்று நம்மாழ்வாரை ஆறு மாஸம் மோஹிக்கச்செய்த செயலைவிட்டு மற்றெழுன்றையா ‘ஸத்கருதி’ யென்பது! என்றாயிற்று பட்டர் திருவுள்ளம்பற்றியது.

— விஜிதாத்மா என்ற திருநாயத்தின் விசேஷார்த்தம் —

இனி வேறு திருநாமங்களிற் செல்வோம். “விஜிதாத்மா விதேயாத்மா ஸத்கீர்த்திச் சிந்தனம்சய:, உதீர்ணாஸ் ஸர்வதச் சகூர் ரநீசச் சாச்வத: ஸ்திர:” என்ற விடத்துள்ள பல திருநாமங்களுக்குப் பிறகடைய பாஷ்யத்தின் சுவையின் மையும் பட்டருடைய பாஷ்யத்தின் சுவை மிகுதியும் திருபிக்கப்படுகின்றன. ‘விஜிதாத்மா என்பதற்கு மனத்தை யடக்கினவர்-ஜிதேத்திரியர் என்ற கருத்திற் சென்றுர்கள் பிறர். இதில் என்ன சுவையுள்ளது? ‘தம் அடிபணிந்தவர்கள் விஷயத்தில் தாம் தாழ்ந்து வெற்றியை அவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தோல்வியைத் தாம் ஏற்றுக்கொள்பார்’ என்கிற கருத்தை விவரித்தருளினார் பட்டர். இதுவன்றே எம்பெருமான் திருவுள்ள முகந்த பொருள். *அடிச்சியோம் தலைமினச நீயனியாய் ஆழியங் கண்ணவுன் கோலப் பாதம்* என்று பக்தர்கள் விரும்பா நிற்க “மம சிரளி மண்டநம் கோடிகாதண்டநம்” என்று பேசின பெருமானது திருவுள்ளமுகக்கும் வியாக்கியானமிதுவன்றே; *கூடாரை வெல்லுஞ்சிர்க் கோவிந்தா!* என்ற ஆண்டாள் பாசரத்திற்கு உட்புகுந்து வியாக்கியானம் செய்தருள்கின்ற ஆசாரியர்கள் ‘கூடாதவர்களைத் தோற்கடிப்பதும் கூடுமவர்களுக்கு நீ தோற்றிறுப்பது மன்றே உன் இயல்பு’ என்று கருத்தை விவரித்தருளுகிறார்கள். அதற்கு வழிகாட்டியாக வள்ளது இவ்விடத்து பாஷ்யங்.

— விதேயாத்மா என்ற திருநாயத்தின் விசேஷார்த்தம் —

இதற்கடுத்த திருநாமத்திற் செல்வோம். ‘விஜிதாத்மா விதேயாத்மா’ என்ற இவ்விடத்தில் அகாரப்ரச்லேஷமிருப்பதாகக் கொண்டு ‘அவிதேயாத்மா’ என்று பதம் பிரித்து அதற்குத் தகுந்த பொருளையரத்தனர் பிறர்; [யாருக்கும் விதேயப்படாத ஸ்வரூபமுள்ளவரென்பதாக.] பட்டர் *விதேயாத்மா* என்றே திருநாமமாகக்கொண்டு, நிற்பதோ இருப்பதோ கிடப்பதோ போவதோ வருவதோ உண்பதோ எல்லாவற்றிலும் பக்தர்களினுடைய கட்டளைக்கு விதேயப் பட்டிருக்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவர் என்று இவ்வழகிய கருத்தைக் காட்டியருளினார். *கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரூபங்கச்சி மணிவண்ணை! நீ கிடக்க வேண்டா* என்றவாறே பைந்தாகப்பாய் சுருட்டிக்கொண்டு கிளம்புவதும், *பைந்தாகப்பாய் விரித்துக்கொள்* என்றால் அப்படியே மீண்டு வந்து விரித்துக்கொள்வதுஞ் செய்து திருமழிசைப்பிரான் போல்வாச் திறத்தில் சொன்ன வண்ணஞ் செய்த பெருமா

ளென்றும் யதோக்தகாரி யென்றும் திருநாமம் படைத்து டக்டவிதேவ ஈசனைய விகிதபடிதமாக்கியிருக்கின்ற எம்பெருமானது திருவுள்ள முகக்கவேணு மானுல் 'விதேயாத்மா' என்னுது வேறு வகையாகச் சொல்லாகுமோ? ஐஞ்சாநீது ஆத்மைவை மே மதம் என்று கிடையிற் கூறியிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளான்தான் என்ன? ஞாளிக்ஞாக்கு நான் சர்ப்புதடென்று ஸர்வசரீரியான பகவான்தானே வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றான். ஆத்மாவைக் குறித்து ஸர்வாத்மநாவிதேயமாயிருக்கையன்றே சர்வ லக்ஷணம். ஞாளிக்ஞாக்கு விதேயனல்லனாகில், 'ஐஞ்சாநீது ஆத்மைவை மே மதமென்று அவன்தான் கூறினதும் அதற்கு மஹாசார்யர்கள் அழுத்தம் திருத்தமாக வியாக்கியானமிட்டருள்ளதும் என்னகும்? சனதுவிதேயத்வத்தை வாயாற் சொன்னவன்றிக்கே அனுஷ்டானத்திலுபன்றே காட்டியருளா நின்றான். "ஸேந்யோருப்பேர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மே அச்சுத!" என்று அர்ஜூனன் கட்டளையிடவும் அப்படியே தான் செய்யவும் பாங்காகவன்றே தன்னை யமைத்து வைப்பது; பார்த்தஸாரதி யென்று பெயர் சுமந்து நிற்கிறுனே நாம் பார்த்த சாரதியன்றே.

— ஈசிந்நம்ஶய: என்ற திருநாய்த்தின் விசேஷார்த்தம் —

அடுத்த திருநாமத்திலும் செல்வோம். ச்சிந்நஸம்சய: என்றெருரு திருநாமம், 'எல்லாவற்றையும் கையிலங்கு நென்விக்கனிபோல் எப்போதும் பார்ப்பவராதலால் ஸந்தேஹமற்றவர்' என்ற கருத்தில் பாஷ்யம் செய்தனர் பிறர். ஐயம் திரிபுமறப்பு முதலானவை யில்லாமை ஞானக்திற்கு அதிசயம். ஆகவே பகவான் அதிசயித்த ஞானம் படைத்தவர் என்றதாயிற்று. இப்பொருள் ஸஹஸ்ரநாமத்தில் மற்றும் பல திருநாமங்களாலும் வெளிவந்ததே. இதில் சுவையொன்றுமில்லை யென்று கருதிய பட்டர் அழகாக வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார்! இதற்குமுன் னேயுள்ள ஸதகீர்த்தி: என்ற திருநாமத்திற்குப் பிறர்போல் ஸாமான்யமான பொருளோப் பணியாமல் 'ஸௌலப்ய மிருப்பதினுலேயே யதார்த்தமான புகழைப் பெற்றவர்' என்று ப்ரக்ருதரநுகணமாசப் பொருளூளிச் செய்தவராதலால் ச்சிந்நஸம்சய: என்ற இத் திருநாமத்திற்கும் அதையொட்டியே அழகிய பொருள் பணிக்கின்றார்! அதாவது எம்பெருமான் விஷயத்தில் தெளிவு பெறுதவர்களுக்குப் பலவகையான ஸந்தேஹங்களுண்டாகுமாம்; அவர் அறியக்கூடியவரோ அறியக்கூடாதவரோ; எளியவரோ அரியவரோ? நமக்கு வசப்படுவரோ மாட்டாரோ? என்றிப்படி பல ஸந்தேஹங்கள் தோன்றுமாம்; அவற்றைத் தமது நடத்தையினால் உடனே அறுத்திடுபவராம். தாரித்ரியமின்றியிருப்பவர் என்பதைக் காட்டிலும் பிறரை தாம் தாரித்ரிய மற்றவர்களாகச் செய்பவர் என்பது எப்படி சிறந்ததோ அப்படியேதாம் ஸந்தேஹமற்றிருப்பவர் என்பதைக்காட்டிலும் பிறரை ஸந்தேஹமற்றவர்களாகச் செய்பவர் என்பது சிறந்ததென்பதை நாம் விவரிக்கவேணுமோ? அதிலும், தம்முடைய பரதவத்தைக் காட்டி ஸந்தேஹ மறுப்பவரென்னுமல் தம்முடைய எளிமையைக்காட்டி ஸந்தேஹ மறுப்பவரென்றுரைத்தது ரஸவத்தரம்.

— அநீஸ: என்ற திருநாய்த்தின் விவரானம் —

அவ்விடத்திலேயே அநீஸ: என்ற திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தையும் நோக்குவது, 'தமக்குமேல் ஈச்வரனில்லாதவர் அநீஸர்' என்றார் பிறர். 'தமக்குத்தாம்

கடவரல்லாதவர் – பக்த பராதீநத்வத்தாலே ஸ்வாதந்த்ரியமிழுந்தவர் [அநீசர்] என்றநுளிச் செய்கிறூர் பட்டர். *வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தம் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பர்* என்று ஆண்டாளருளிச்செய்தபடி பக்தர்கள் வெந்நீரைக் காய்ச்சி, *நாரணை! நீராடவாராய்* *இன்று நீ நீராடவேண்டு மெம்பிரானேடாதே வாராய்* என்றழைத் தால் நீராட வோடிவருவதும், சில டூக்களைப் பறித்துக் கையிலேவைத்துக்கொண்டு *செண்பகப் பூச்சுட்டவாராய்* என்றும் *இருவாட்சிப் பூச்சுட்ட வாராய்* என்றுமழைத்தால் பூச்சுட்டவோடி வருவதுமான எம்பெருமானை எந்த பாஷ்ய முகப்பிக்குமென்று ரஸி கர்கள் விமர்சிக்கக் கடவர்கள்.

— ஸம்யித: என்ற நிருநாயத்தின் பொருள் விவரணாம் —

இனி மற்றேரிடத்திற்குச் செல்வோம். சுவஸார் வஸாமநாஸ் ஸத்யஸ் ஸமாத்மா ஸம்மிதஸ் ஸமா: என்றவிடத்தில் ஽அஸம்மித: என்று திருநாமமஶக்கி அபரிச்சிந்றர் என்கிற பொருளைக் காட்டினர் பிறர். விலை கொடுத்து விளை வாங்கு மாப்போலே இல்லாததொரு அகாரத்தைக் கொண்டு சூட்டி ஏதுக்கு இந்தச்சவைக் கேடான பொருளைப்பணிக்கவேண்டுமென்று நிர்வேதங்கொண்ட பட்டர்(ஸம்மித:) என்றே கொண்டு ஽ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அடியார்சஞ்சுக்குப் பரிச்சிந்நரேயாவர் என்கிறூர். ஽அழுகையு மஞ்சி நோக்குமத்நோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும், தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளோ: என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசரத்தில் ‘தொல்லை யின்பத்து இறுதி கண்டாள்’ என்பதற்கு தொல்லையின்பமாகிய பகவானை [அபரிச்சிந்நனென்று ஒதிக்கிடப்பதற்குப் பிரதியாக]ப் பரிச்சின்னஞ்சக் கண்டாள் யசோதை—என்று சொல்லிப்போருவதொரு இன்சவைப் பொருளஞ்சு ஆசரம் பட்டரேயாவர்.

ஓநியந்தா நியமோ யம: என்கிறவிடத்திலும் ஽ஆதாரநிலயோ தாதா* என்கிறவிடத்திலும் “அநியம:— நியம:” அயம:— யம: “அதாதா—தாதா” என்று இரண்டுபடியாகவும் பதச்சேதம் செய்து வியாக்யானமிட்ட பிறர் ஽வினி தாத்மா விதேயாத்மா: என்றவிடத்திலுங்கூட அப்படியே இரண்டுவிதமாகவும் பதச்சேதம் பண்ணி இரண்டு வகைப் பொருள்களையும் காட்டலாமாயிருந்தும் ஏன் காட்டவில்லை? என்று ஆராயுமளவில், பகவத் குணங்களிலே ஆழங்காற்படுவதற் கீடான திவ்ய ப்ரபந்தரூப அம்ருத ஸாகர அவகாஹனம் பட்டர்க்குப்போல் பிறர்க்கு இல்லாமையினால்தான் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அறுதியிடலாம்.

பரதவம் ஸளவலப்யம் என்கிற இரண்டு வகுப்புகளுக்குரிய பெருமைகளும் எம்பெருமானிடத்து உண்ணன. இரண்டையும் அநுபவிக்க நாம் இட்டுப் பிறந்திருக்கிறோம். ஆனாலும் அநுபவத்தில் நெஞ்சை நீர்ப்பண்டமாக்குமவை எளிமைக் குணங்களே யன்றிப் பரதவகுணங்கள்லவ; நம்மாற்வார் ஽உயர்வற வுயர்நல முடையவன: என்று தொடங்கிப் பரதவத்தை யறுபவித்தவர் சிறிதும் விகாரமடையாமல் பேசிப் போந்தார்; அவர்தாமே ஽த்திறமுரவினேடினைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே: என்றும் ஽பிறந்தவாறும் வலவர்ந்தவாறும் என்றும் பேசி அவ்வாறுமாஸம் மோஹித்து உணர்த்தியற்றுக்கிடந்தார். இதனையே ஆழ்வான் அதிமாநுஷ்ஷத்வத்தில், ஽தாத்ருக் ந தே சரிதம் ஆர்யஜநாஸ் ஸஹந்தே: என்றும்

*ஆர்த்ரீகரோதி விதுஷாம் ஹ்ரதயம் தடேதத்தில் என்றுமருளிச் செய்தார். ஆகவே எளிமைக் குணங்களையே பெரும்பாலும் விவரிக்க நம் ஆசார்யர்கள் குதூஹலிக்கின் ரூர்கள்—இதுவே ஆழ்வார் காட்டியருளின வழியென்று கொண்டு.

இதனால் பரதவத்திற்கு உள்ளீடான குணங்களில் இவர்கள் பகையும் பொருமையுமடையவர்களென்று அர்த்தமள்ள, அக்குணங்களையும் அபரிமிதமாக அருளிச் செய்தே போருகிறார்கள். எளிமைக்குணங்களையறுபவிக்க இடம் வாய்ப் பாகக் கிடைக்குமானால் அவ்விடத்தையுபேக்கியாது நன்கு பற்றுகிறார்கள்.

உருக்கம்மான அர்த்த விசேஷங்களை யருளிச் செய்வதில் எம்பெருமானாரைக் காட்டிலும் பட்டர் மிக வல்லவரென்பது பகவத்விஷய திவ்யக்ரந்த ரஸிகர்களுக்கு அறியவெளிது. மஹாமேதாவியான இவருடைய புத்திக்கு அநாயாஸமாக கோசரிக்கும் பொருள் மற்றைபோருடைய புத்திக்கு ச்ரமப்பட்டும் க்ரஹிக்க முடியாதென்றால் இது அதிசயோக்தியன்று; சிலவிடங்களைக் கொண்டு இதையும் முதலிப்போம்.

— *அந்தத்:— ஸ்ரீ மஹா கோஸः என்ற திருநாமங்களின் சுவைப்பொருள் —

இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்திலே அர்த்தோநர்த்தோ மஹாகோஸः என்ற விடத்தில் அநர்த்த: என்கிற திருநாமத்தை வியாக்கியானிக்கிற பிறர் ‘தாம் விரும்பவேண்டிய பொருளில்லாதவர்’ என்று உரைக்குனர். இது நம்போல்வார்க் கும் தோற்றக்கூடிய பொருளே. பட்டர் அருளிய பொருளேவென்னில்; அற்ப பலன்களை விரும்பக்கூடிய பாக்கியஹீனர்களால் விரும்பப் படாதவர்— என்பதாக. இதற்கடுத்தபடியாகவுள்ள மஹாகோஸ: என்கிற திருநாமத்திற்கு ‘அந்நமய ப்ராணமயாதிகளான ஐந்து மஹாகோஸங்களில் இருப்பவர்’ என்கிற பொருள் பிறரால் உரைக்கப்பட்டது. அர்த்திகளான பக்தர்களுக்கு அளவிற்றுத் கொடுத் தாலுங்கூட ஒருநாளுங் குறைபடாத நவநிதிகளையும் ரத்நாகரங்களையும் தம் முடைய பொக்கிசமாகவுடையவர்’ என்பது பட்டரருளிச் செய்த பொருள். இப்படியாக நாம் எடுத்தனுபவிக்கக்கூடிய அற்புதமான பொருள்கள் அளவு கடந்து விளங்குகின்றன இவ்வாசிரியருடைய பாஷ்யத்தில். *

மொய்ம்பால்வளர்த்த இந்தாய் இராமாநுசன்

*திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றுன வான் திகழுஞ்சோலைப் பாசுரத் தின் பிற்பகுதி இது. இது பட்டரருளிச் செய்த வென்பா. ‘திருவாய்மொழியைப் பெற்ற தாய் நம்மாழ்வார்; வளர்த்த தாய் எம்பெருமானூர்’ என்கிறது இதில். மணவரீள மாழுனிகளருளிச் செய்த உடையவரது வாழிதிருநாமத்திலும் *மாற னுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்தோன்வாழியே* என்றுளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. திவ்யப்ரபந்தங்களை எம்பெருமானூர் வளர்த்தவிதம் யாது? என்று பலர் கேட்ப துண்டு. விளங்கக் கொல்லுகிறேன் கேள்மின். *கொல்லார் தமிழொரு மூன் றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவுங் தெரிந்தவன்* என்று இராமா னுச நூற்றாதியில் (44) போற்றப் பெற்ற எம்பெருமானார்க்குத் தமிழ்ரிவில்

சங்கிப்பார் ஆருமில்லை. தீவ்யப்ரபந்தங்களிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்ரீபாவி யத்திலும் கீதாபாஷ்யத்திலும் கத்யத்ரயத்திலும் ஆச்சரியமாகப் பதியவைத்தருளி பிருப்பதை அடியேன் தூர்மிடோபாஷ்க ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வ நூலில் விரியவுரைத் திருப்பது கவிர உபங்பாளங்கள் தோறும் விளக்கி வருவதை உலகமுனரும். முக்கியமாக ஸ்ரீபிக்க வேண்டிய விஷயங்களைப் புறச்சான்று கொண்டும் அக்சசான்று கொண்டும் மூதலிப்பது முறை. இவ்விஷயத்தில் *ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமா னுசு முனிதன், வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்த பெருஞ், சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும். பேராதவுள்ளாம் பெற* என்பது முதலான தனியன்களும், *மாறனடி பணிந்துயங்கவிராமாநுசன்* என்பது முதலான இராமா னுசு நூற்றந்தாதிப் பாகுரங்கள் பவபலவும் புறச்சான்றுகளாம். அவற்றைவிட அக்சசான்றுகளையே அடியேன் அதிகமாகக் காட்டுபவன். எம்பெருமார்னுடைய திவ்யஸ்திகளில் அருளிச்செயல் விசேஷார்த்தங்களே அதிகமாகக் கமழ்கின்றன வென்பதைச் சில பாச்கியசாலிகளே அறிந்து அநுபவிக்க வல்லவர்கள். ஆன வந்தார் ஸ்ரீஸ்மக்திகளில் இது பரிமிதம். உடையவர் ஸ்ரீஸ்மக்திகளில் கொள்ளை கொள்ளொயானவை. நிதி போல் புதைந்து கிடப்பவை.

க்ருஹ திருவாராதனத்தில் அருளிச்செயல்லேவித்துச் சாத்துமுறைசெய்ய வேணுமென்பதை ஸ்வாமி தமது நித்ய கூந்தத்தின் முடிவில் “ச்ருதிலூகை: (ஸாக்தை): ஸ்தோத்ரரை: அபிஷ்டுய” என்பதனால் காட்டியருளினர். சூசைவிக்கிளிய செஞ்சொற்களாலே என்றபடி. இவ்வண்ணமாகவே நுட்பமாகக் காட்டியருள்வது எம்பெருமானுரையல்பு. சிகரமானவொரு விஷபத்தை இங்குப் பொறித்திடுகின்றேன்- ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கடைசியாக முடிக்கும் ஸ்ரீஸ்மக்தி என்னவென்று பார்ப்போம் “ய ஏமாஹ” என்றாம்பித்து ‘வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸுதூர்லபः’ இதி என்பது ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவான ஸ்ரீஸ்மக்தி. ஸுத்ரம் என்னவென்றால் ஸ்ராவங்ருத்திச் சப்தாதः என்பது. ‘முக்தாத்மா திருநாட்டிலிருந்து திரும்பி வருவதில்லை, சாஸ்த்ரம் அங்குனே சொல்லியிருக்கையாலே’ என்பது ஸுத்ரத்தின் பொருள்; சாஸ்த்ரம் இன்னதென்பதைக் காட்டவேண்டும்; அது காட்டியாயிற்று. ஸஸ கல்வேவம் வர்த்தயங்ஸ இத்யாதியான உபநிஷத் வாக்யமும் ஸமாழுபேத்ய து கொங்கேய! புநர்ஜூநமங் வித்யதே என்கிற கீதாவசனமும் காட்டியாயிற்று. ஸுத்ர வியாக்கியானம் செவ்வனே முடிவு பெற்றதாயிற்று பின்னை ஸ்பிரியோ ஹரி ஜ்ஞாநிங்ஸ என்று தொடங்கி ஸஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லபः என்னுமளவாக வில்தரம் செய்திருப்பது எதற்காக? என்று விமர்சிக்க வேண்டுவது மிக அவசியமாகும். விஜ்ஞாபிக்கிறேன், குறிக்கொண்மின்.

ஸுத்ரகாரர் கூறியடி [சுப்தாத் என்று சொன்னபடி] சாஸ்த்ரத்தைக் காட்டி, மீட்சியில்லையென்பதை நிருபித்தாயிற்று. அதன் மேலும்பூர்வபகுதி மதோன் றுர்; ஈச்வரனே கேட்பாற்ற சுதந்திரன்; விரங்குசஸ்வதந்தரனெனப்படுகிறுன். சாஸ்ஸன புருஷகாரேண சாபி அந்யேந மேலதுநா, கேவலம் ஸவேச்சய வாஹும் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசநஃ என்று பேசுவன். அவன் சாஸ்த்ரத்தையும் மீறி முக்தாத்மாவை நோக்கி ‘மீண்டொழிந்து போ’ என்று சொல்லித் தள்ளி விட்டால் தடுப்பாருண்டோ? யாரே தடுக்கவல்லார்? என்று சோத்யம் விளாங்கே

தீரும். இந்த சோத்யம் சங்கராசார்யாதிசளான இதர பாஷைகாரர்களுக்குத் தோன்றவில்லை, நமது பாஷ்யகாரருக்குத் தோன்றிற்று. அருளிச்செயற்சடலில் அழுதமானவொரு பொருளையெடுத்து வெளியிடுவதற்காகத் தோன்றிற்று; அதைப் பூர்வபக்ஷமாக வைத்துக் காட்டாமல் ஸமாதானத்தை மட்டும் மிகவழுகாகக் காட்டி யருளினர்—“நச பரமபுரஷ்டஸ் ஸத்யஸங்கஸப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிங்ம் லப்தவா கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யஸுக்தியாலே. இதன் பொருளா வது—எம்பெருமான் தன்னுடைய பரமப்ரீதிக்கு இலக்கான ஞானியை ஒருநாளும் திருப்பியனுப்பமாட்டானென்பதாம். இவ்விஷயத்திற்கு ப்ரமாணமாக “ய ஏவ மாஹ” என்று தொடங்கி ஷப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிகோத்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: என்கிற கீதாச்லோகத்தை [பகவத் வசனத்தை] எடுத்துக் காட்டினார். அவ்வளவே போதுமானது. அதற்குமேலும் ஷவாஸாதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸாதுர்லப: என்னுமளவும் எதற்காக எடுத்துக் காட்டினாரென்று ஆராய வேண்டும். கேண்மின்; கீமே காட்டிய ஸ்ரீ பாஷ்ய பங்க்தியில் “அத்யர்த்த ப்ரியம் ஜ்ஞாநிங்ம ந கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்றிவ்வளவே ஸாதித்திருக்க வில்லை. இடையில் [லப்தவா] என்றெருநு விலையுயர்ந்த பதத்தை ப்ரயோகித்தருளி யுள்ளார். அந்தப் பதம் இல்லாமலே வாக்கியம் அங்வயிக்காமற் போகாது. எளிதாக அங்வயிக்கும். “அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிங்ம ந கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்றால் இதில் அங்வயம் ஓன்றுமில்லையே இடையில் லப்தவா என்றெருநு பதத்தை இட்டருளினது த்ராவிட வேதாந்த ஸாரார்த்த பரமார்த்தத்தை விளக்கு வதற்கேயாம். ‘சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்கே யொழிய ஈச்வரலாபம் சேதனனுக்கன்று’ என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த நிதியன்றே இங்கு வாரியளிக்கப்பட்டது.

ஆழ்வார் ஷயாக்னேட்டி பென்னுள் இருத்துவமென்றிலன், தா ணெட்டிவங் தென் தனி நெஞ்சை வஞ்சித்து, ஊணெட்டிநின்றென்னுயிருள் கலந்து, இயல்வா ணெட்டுமோ இன்யென்னை நெகிழ்க்கவே: (திருவாய்மாழி 1—7—7) என்றருளிய பாசுரத்தை அகந்தரச: அடியொற்றியன்றே ஸ்ரீ பாஷ்யஸுக்தி அவதரித்துள்ளது. ஜ்ஞாநியான வொருவணைப் பெறுவதற்கு எம்பெருமான் எவ்வளவோ பாடுபட்டவனு யிருந்து, அப்படிப்பட்ட ஞானியைப் பெற்றபின்பும் போய்விடு என்று தள்ளுவனே? என்கிற பொருள் தோன்றவே [லப்தவா] என்கிற பதத்தைச் சேர்த்தருளினர்; எம்பெருமான் ஞானியான சேதனனைத் தேடுகிறுன், தேடிப் பெற்றுள்ள களிக்கிறுன், பெறுவிட்டால் வருந்துகிறுன் என்பதைக் காட்டவே, [லப்தவா] என்ற தமது ஸுக்திக்கு ப்ரமாணமாகவே ஷஸ மஹாத்மா ஸாதுர்லப: ஷ என்னுமளவும் உதாஹரித்தது. இத்தகைய பல நூறு அந்திச் செயலர்த்த விசேஷங்களை அமைத்தருளின துபற்றி *மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்தாய் இராமானுசன்* என்று பணித்தது.

முக்கியமாக ஓன்று-‘ஸர்வதேச தசாகாலேஷ’ அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமா நுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்’ என்கிற ச்லோக ரதனத்தை ஸ்ரீ பாஷ்ய காலகேஷபாதிசளில் ஸேவிக்கின்றிலோம். பகவத்விஷய ரஹஸ்யாதி கால கேஷபங்களிலும் ஸேவிக்கின்றிலோம். அருளிச்செயல் கோஷ்டிகளில் மட்டுமே ஸேவித்து வருகி றேம். இதனாலும் ஷமொய்ம்பால் வளர்த்த இத்தாயான இராமா நுசருடைய பெருமையை யுனரலாம். அருளிச்செயல் சேவைக்கு ராமா நுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞாயே மூலம் என்னுமிடம் விளங்கவில்லையா?

பிஸ்தக விமர்சனம்

“திருமாலியார்கள்” என்றெங்கு சிறு புத்தகம் வரப்பெற்றேரும். இதை விமர்சனம்செய்ய நமக்குச் சிறிதும் மனமில்லை. ஆயினும் அதைச் சிலரோ பலரோ கண்டு மருளக்கூடுமென்று தோன்றியதனாலும், அதன் ஆசிரியர் “இந்நால் இன்னும் செவ்விதன் அமைய யோசனைகள் கூற வரசகர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று எழுதியிருப்பதனாலும், உடனே நம்முடைய ப்ரஸ்தாவத்தையும் அவர்தாமே செய்திருப்பதனாலும் சிறிது விமர்சனம் செய்தேயாகவேணுமென்று தோன்றியது. “ஆசிரியர் நன்றியுரை” என்ற மகுடத்தின்கீழ் அவர் எழுதியுள்ளதாலாது,

“அடியேன் வேண்டுகோட்குச் செவிசாய்த்து, அடியேனுக்குத் திருவாய் மொழி ஆயிரத்தையும் அவருடைய தீபிகை உரையுடன் உவங்கு வழங்கிய ஞான வள்ளல், காஞ்சீபூரம் பிரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீ அண்ணங்கராச்சாரியர் சுவாமிக்கு அடியேன் வணக்கச்சதையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இச் சந்தர்ப்பத்தில், அடியேனை ஸ்ரீ அண்ணங்கராச்சாரியார் சுவாமிக்கு அறிமுகப் படுத்தி உடனிருந்து உதவிய ஸ்ரீ எ சே. வரததேசிகாச்சாரியாருக்கு அடியேனின் நன்றிகலங்கு வணக்கம்” என்பது.

இச்சுவடியில் இந்த வாசகங்கள் எதற்காகப் புகுத்தப்பட்டன என்று அறி கின்றிலோம். நம்முடைய தீபிகையரையிலிருந்து கிரஹிக்கப்பட்ட வீஷாங்களை இச்சுவடியில் இடம்பெற்றுள்ளனவென்று சிலர் எண்ணிக்கொள்வதற்காகவா? இவர் இச்சுவடியோடுகூட நமக்கெழு தியனுப்பிய கடிதமொன்றில் ‘தேவரீருடைய நால்களைப் படித்தக்கனாலும் உபந்யாஸங்களைக் கேட்கப்பெற்றதனாலும்.....’ என்று எழுதியுள்ளார். இச்சுவடியில் என்னுடைய அபிப்ராயங்களுக்கு மாற்று விஷயங்களை பெரும்பாலும் இடம்பெற்றிருப்பதனால் அஃது உண்மையுரையல்ல. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸார்வபெளமர்கள் சிறிதும் ஸஹிக்கமாட்டாத விஷயங்கள் இச்சுவடியில் முக்கியமானவை இரண்டு;—1. அரியும் அரனும் ஒன்று என்பதைப் பலகால் எழுதியிருப்பது. 2. ஆழ்வார்களின் காலநிலையைப்பற்றி நேர்மையின்றி எழுதியிருப்பது. மற்றுஞ் சிலவோ பல வோ இந்தாலும் இவையிரண்டும் முக்கியமானவை.

ஒர் பழையக்கைத் தேவீர், :‘காழியூர் சேஷாத்ரி மணவாளன்’ என்று தமது பெயரைத் தெரிவித்திருக்கின்ற இவருடைய திருத்தந்தையார் காலத்தின் திருவத்திபுரமென்னு மூரில் பாலுகவி யென்கிற சைவப் புலவரொருவர் “அரியும் சிவனும் ஒன்று” என்று கொட்டை யெழுத்தில் விளம்பரங்கள் அச்சிட்டு “என்னேடு வாதம் புரிய வருபவர்கள் வாருங்கள்” என்று அட்டவாஸம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது இவரது திருத்தந்தையாரும் பெரிய தகப்பஞரும் அந்த அட்டவாஸங்களைச் சகிக்கில்லாமல் திருவத்திபுரத்தில் சபை கூட்ட நிச்சயித்து என்னை நிர்ப்பத் தமாக அழைத்துச் சென்றார்கள். முன்னுடியே விளம்பரமும் அச்சிட்டுப் பிரசரம் செய்திருந்தார்கள். இது 1913ஆம் ஆண்டில் என்று ஞாபகம். கடைவீதியில் பெரிய பந்தல்போட்டுக் கூட்டங்கூட்டினார்கள். பானுகவி யென்பவர் ஏதோ சாக்கு போக்கு தெரிவித்துக் கூட்டத்திற்கு வாராதேபோயினர். காடின பெருங்கூட்டத்

திற்கு நாம் நம்மாலான செவியணவு அளித்துவிட்டுத் திரும்பினேம். அந்த சைவப் புலவர் என்னென்ன சொல்லிக்கொண்டிருந்தாரோ, அவற்றையே இந்த வைணவர் தமது சுவடியில் கூசாமல் பொறித்துள்ளார்.

ஆரியர்காள்! மிக முக்கியமாக ஒன்று குறிக்கொள்ளவேண்டும். “அரியும் அரனும் ஒன்று” என்னுமிந்த விஷயத்தில் சைவர்களுக்கு பதில் சொல்லவேண்டியமுறை வேறு. வைணவரென்று தம்மைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுமிவர் ஆழ்வார்களைன் வரையும் ஆசாரியர்களைனவரையும் பிராமாணிகர்களாகப் போற்றுபவராய்த் தெரிவதனால் இவருடைய மருளைப்போக்கும் விஷயத்தில் நாம் அதிகமாகச் சிரமங் கொள்ளவேண்டாவென்று நினைக்கிறோம். தூர்வா திகளைப்போல் ஒரு பிடிவாதங் கொண்டு இவர் எழுதியுள்ளாரென்று நமக்குத்தோன்றவில்லை, ஸதாசாரர் யேவா பாக்கிய மில்லாமையினாலே ஸப்பிரதாய விஷயங்களில் சிறிதும் பிரவேஶமற்றுச் சொற்களையும் பொருள்களையும் ஆரியர்கள் அருவருக்கும்படியாகவே பெரும் பாலுமெழுதியுள்ளார். விரிவுக்கு அஞ்சிச் சில காட்டுகிறோம் காண்மின்.

1. ஸம்பிரதாயத்தில் புநுஷ்காரம் என்பது ஒரு சொல். இதைப் பிரசங்க மேடைகளில் பெரியார் கூறக்கேட்டும் கீழ்ச்சாதியர் புநுஷாகாரம் என்றே வழங்குவர். திருத்தினாலும் திருந்தார்கள், இவரும் தம் சுவடியில் ஆதியோடந்தமாகப் பன்முறையும் புநுஷாகாரமென்றே எழுதித் தீர்த்துவிட்டார். ஸ்த்ரீ ஆகாரத் திற்கு எதிரிடையரன் சொல் புநுஷாகாரமென நினைத்துவிட்டார் பாவும்! பிராட்டி ஸ்த்ரீயான ஆகாரத்தை விட்டிட்டுப் புநுஷ் ஆகாரத்தை யேற்றுக்கொள்வதாக நினைத்துவிட்டார்போலும்.

2. எம்பெருமானாருக்குத் திருப்பாவை ஜீவரென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டே; ஆண்டாஞ்குப் “பெரும்பூதார் மாழுனிக்குப்பின்னான்” என்றெரு ப்ரஸித்தியுண்டே; இவற்றைப்பற்றி எழுதுகின்றவிவர் அந்தோ! ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் கண்ணில் குருதிகுழம்பி யெழும்படியாக வெழுதியுள்ளார்.

“உடையவர் பிகைக்குத் திருப்பாவையைப் பாடிக்கொண்டே போவர்; திருக்கோட்டியூர் நம்பிக்கு அத்துழாயென்று ஒரு குமாரத்தி, உடையவர் பாசரத்தை உள்ளமுருகப் பாடிக்கொண்டே நம்பி வீட்டு வாசலில் வந்தார். வீட்டினுள்ளே அத்துழாய் பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். வாசற் பக்கம் கீதம் கேட்டு வீட்டுக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தான், அப்போது உடையவர் அத்துழாய் காலில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தார். அது கண்டு ராவண ஸன்னியாசிபொன்றவரோ இவர்! என்று அத்துழாய் ஜயற்றுத் தந்தையிடம் சென்று இப்படி முறைக்கோக நடந்ததைச் சொல்லி முறையிட்டாள்’.....

அந்தோ! ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரா இப்படி யெழுதுவது! திருக்கோட்டியூர் நம்பிக்கு அத்துழாயென்று ஒரு திருமகளார் இருந்ததாகவே வைத்துக்கொள்வோம்; திருப்பாவையை ஸங்கீதம் பாடிக்கொண்டா உடையவர் எழுந்தருள்ளோ? ‘திருக்கோட்டியூர்நம்பிவீடு என்று எட்டிடங்களில் எழுதுகிறோர். கீழாருங்கூட ‘ஸ்வாமி திருமாளிகையில் எல்லாரும் பரங்கா?’ என்கிறோர்கள். நம்பி திருமாளிகையென்று

ஓரிடத் தில்கூடக் காணவில்லையே! இதெல்லாங் கிடக்கட்டும்; ஸ்வாமியை ராவன ஸந்தியாசியோவென்று அத்துழாய் ஐயுற்றுவென்று ஒரு ஸ்வேவஷனவர் கையில் எப்படித்தானெழுத வந்ததோ! இதை யுதாஹரித்ததும் நமக்குப் பெரும்பாதகம்.

3. இச்சுவடியில் திவ்யப்ரபந்தப் பாசுரங்களும் உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசுரங்களும் பலபல கையாளப்பட்டுள்ளன. அவற்றுக்கு விளைந்துள்ள தண்டனைகளை என்சொல்லுவோமந்தோ! திருக்குடந்தைப் பதிகத்தில் *வாராவருவாய் ஏருமென்மாயா* என்னும் பாசுரத்தைப் பூர்த்தியாக உதாஹரிக்கிறார்; முதலடியில் ஒருபத்தை அறவேவிட்டிட்டார். தொலையட்டும்; இரண்டாமடியைக்கேளுங்கள்.

ஆராவமுதாய் அடியேன் அம்மே திருக்குடந்தாய்

என்றெழுதியுள்ளார். வயிறு குலுங்கச் சிரித்த சிரிப்பு அடங்கவேயில்லை, பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரமொன்றில் “அன்னையபொற்குவடாப் அனந்த பத்மநாபேனே” என்று ரொருவர். வியாகரணத் தில் ஆதேஶமென்று ஒன்றுண்டு, நீலோந்தபலம் என்கிற ஸம்ஸ்கருத பதத்திற்கு ப்ராக்குதத்தில் கந்தோட்டம் என்று. ஆதேஶம். [கந்தோட்டஸாமாங்கோ — இத் ஜாநகீபரிணயே.] (*நீலாத்பலச்சயாம ளாங்க:*) *ஆவியகமேதித்திப்பாய்* என்கிற சந்தைக்கு (அம்மே திருக்குடந்தாய்) என்கிற ஆதேசம் எந்த ஸுதர்த்தினுலோ? இங்குனே பாசுரக்கோலைகள் அளவு கடந்தவை.

ஆராவமுதாயம் என்று ப்ரஸ்தாவித்து, இது அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்தது என்றெழுதி, உடனே ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை ப்ரஸ்தாவித்து ‘இதுவும் அவரேயருளிச் செய்தது’ என்கிறார், இத்தகைய மருள்கள் வாசாமகோசரம். இதையெல்லாம் விட்டிடுவோம். மணற்சோற்றில் கல் ஆராயுங்காரியம் நமக்கு வேண்டா. மஹாபாக்ய விஶேஷஷ்தத்தினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்திற் பிறந்துவைத்துத் தாம் எழுதத்தகாதவற்றை ஸஹவாள தோஷத்தி னுலோ மருள்மிகுதியாலோ எழுதியிருப்பதற்கு நாம் மிகவுந்து உலகத்திற்குத் தெளிவு பிறப்பிக்க விருப்பியே இந்தப் பரிசீலனையில் இறங்கினேமாதலால் அப்பணியை நிறைவேற்றி நிற்போமாக. இச்சுவடியில் முந்துறமுன்னம் முதலாழ்வார்களைப்பற்றிச் சிறிது எழுதிவிட்டு

“அரியும் அரஙும் ஒன்று என்பதை இவர்கள்
பாக்கவில் தெளிவாக வெளியிடுவதைக் கணவாய்”

என்கிறார். இச்சுவடியில் இந்த வாக்கியம் ஒருமுறை இருமுறையைல்; டன்முறையும் மூள்ளது. சுகுறிப்பெனக்கடையுமாகில் கூடுபேல் தலையை யாங்கே அறுப்பதே கருமங்கண்டாய் தலையறுப்புண்டுஞ்சாகேன் சத்தியங்காண்மினையா* என்று சபத மிட்ட தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருட்பட ஆழ்வார்களைவருமே இக்கோள்கையைத் திடமாகக் கொண்டவர்களென்கிறார். இதைவிட அற்புதம் கேளீர்;—

ஆழ்வாரையே மருண்டவ ரென்கிறார்—“திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத் தேனேச் சென்றும், சமுதலாய நல்லானருள்ளால் நாமநீர்வையகத்துப் பல்லாரரு மூம் பழுதுச் சென்றுமுள்ள பிபாய்கையாழ்வார் பாசுரங்களை யெடுத்துக் காட்டிப் பொருளையும் விவரித்துவிட்டு,

“இப்படிச் சொன்ன ஆழ்வார் அரியும் அரனும் ஒன்று என்கிறுர்” என்றெழுதுகிறீந்த கைணவர். *அரன் நாரணன் நாய்ம்* என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தைச் சிறிது விவரித்து

“இவற்றுல் பொய்கையார் சைவவைணவக் காழ்ப்பின்றிச் சமரச மனப்பான்மை கொண்டவர் என உணர்கிறோம். அரியும் அரனும் அவருக்கு ஒன்றே.” என்கிறுர்.

இப்படி யெழுதிவிட்டு, மேலே

“வளவு சமயத்திற்கே வழிகாட்டியாக விழவெள்ளியாக வீளங்கிய பொய்கையார்” என்கிறுர். பேயாழ்வாரை ப்ரஸ்தாவித்து அவருடைய பாசுரமொன்றை [ஸ்தாழ்சடையும் நீண்முடியும்] இத்யாதியையெழுத்துக்காட்டி “இவரும் சைவவைணவ சமரச மனப்பான்மையுடையவர்” என்றெழுதுகிறுர்.

ஆரியர்கான்! இவ்வைணவர் ஒருகால் நம் மிடம் நேரில்வந்து நமது திருவாய் மொழி தில்யார்த்த தீபிகை முழுவதும் பெற்றுக்கொண்டுபோனதாக [அப்ரஸ்க்த மாய்த] தாமே யெழுதி யிருப்பதை முன்னமே காட்டியிருக்கிறோம். நம் மிடம் வந்த அப்போது இவர்தாம் கூறியதாவது—“தேவரீருடைய மூலாயிரதீபிகையுரையை யும் ஏற்கனவே வாங்கியிருக்கிறேன், அநுபவித்திருக்கிறேன்; திருவாய்மொழியாயிரத்தின் தீபிகைமாட்டும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை’ என்று. இந்தச் சிறு சுவடியில் இவர் எடுத்துக்காட்டும் திருவந்தாதிப் பாசுரங்களுக்கு என்ன பொருளென்பதை இவர் நம்முடைய தீபிகையுரையைக் கொண்டு அறிந்து தெளிந்தேயிருக்கவேண்டும். தெளியாமை ஏனை அறியோம். உலகம் தெளிய இங்குநாமெடுத்துக் காட்டுகிறோம்; இவரை மருளச் செய்த பாசுரங்களின் தீபிகையுரையைக் காட்டுதும் காண்மின்.

அரன் நாரணன் நாமம் ஆன்விடை புள்ளுர்தி* உரைநூல் மறையுறையுங் கோயில்—வரைநீர் கரும மழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் நேமி உருவமெரி கார்மேனி யொன்று. (முதல் திருவந்தாதி பாட்டு-5.)

(பத்வரை.) நாமம்-ஒருவனுடைய பெயர், அரன்-எல்லாவற்றையும் அழிப்பதையே தொழிலாக வுடையவனென்று காட்டுகிற ஹா வென்பது. (மற்றெருநு மூர்த்தியின் திருநாமமேர வென்னில்), நாரணன்-ஸர்வவ்யாபகளென்றும் ஸர்வ ரக்ஷகனென்றும் காட்டுகிற) நாராயணனென்பது, ஊர்தி—ஒருவனுடைய வாஹனம், ஆன்விடை-(முடத்தனத்துக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்படுகிற) ஏருதாம், (மற்றெருநு மூர்த்தியின் வாஹனமோ வென்னில்), புள்-(வேதமூர்த்தியான) கருடப் பறவையாகும், உரை-ஒருவனைப்பற்றிச் சொல்லுகிற பிரமாணம், நூல்-மனி சரால் ஆக்கப்பட்ட ஆகமம். (மற்றெருநு மூர்த்தியைப்பற்றிச் சொல்லுகிற பிரமாணமோ வென்னில்), மறை-(ஸ்வயம் வ்யக்தமான) வேதமாகும், உறையும் கோயில்-ஒருவனுடையவாஸஸ்தானம், வரை-(கடினத்தன்மையுள்ள) கைலாஸ மலையாம், (மற்றெருநு மூர்த்தியின் இருப்பிடமோ வென்னில்), நீர்-(அவனுடைய நீர்மைக்குத் தகுதியான) திருப்பாற்கடலாம், கருமம்-ஒருவனுடைய தொழில்

அழிப்பு-(கள்நெஞ்சனென்று சொல்லும்படியான) ஸப் ஹாரத் தொழிலாம், (மற்கூரு மூர்த்தியின் காரியமோ வென்னில்). அளிப்பு-(இன்னருஞ்சுரிய) ரக்ஷணத் தொழிலாம், கையது-ஒருவனுடைய கையிலுள்ள ஆயுதம்,, வேல்-(கொலைத் தொழிலுக்கு ஏற்ற) சூலாயுதம், (மற்கூரு மூர்த்தியின் ஆயுதமோ வென்னில்) நேமி-அருளார் திருச்சக்காம், உருவம்-ஒருவனுடைய வடிவம், எரி-(கண்கொண்டு காண வொண்ணுதடி) காலாக்நி போன்றதாம், (மற்கூரு மூர்த்தியின் திருமேனியோ வென்னில்), கார்-(கண்டபோதே தாபங்களெல்லாம் தீர்ம்படியான) காளீமைகவுரவாம், ஒன்று-சிவஞகிய ஒருவன், மேனி-ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு சர்ரஷ்டன், [ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியோ அந்த சிவனுழட்பட எல்லாவற்றையும் சர்ரமாக வடையவனென்பது வித்தம்.]

(விகேஷவளை) [அரன் நாரணன் நாமம்.] கீழ்ப்பாட்டில் சிவனுடைய ஒரு செய்தியை எடுத்துப்பேசின ஆழ்வார் “அரன் அறிவாமே” [சிவனுக்கு என்ன தெரியும்?] என்று இழித்துப் பேசவே அகனைக்கேட்ட சிலர் “நாடடங்கலும் ஈச்வர ஜென்று கொண்டாடப்படுகிற அச்சிவபெருமானை இப்படி நீர் ஏசிப் பேசலாமோ? அவனது காற்கிழே பலங்கும் தலையை மடுத்து ஏத்தியிறங்கச் காண்கிறோமே, அவனும் பரதெய்வமன்றோ?” என்று சொல்ல, அது கேட்ட ஆழ்வார்—ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை யென்பதும் காத்ரன் அங்ஙனல்லன் என்பதும் இருவருடையவும் நாமம் ரூபம் வாஹனம் தொழில் முதலியவற்றால் நன்கு விளங்கக் காணலாமென்று அவற்றையெடுத்துரைத்துக் காட்டுகிறாரிதில். இருவருடைய பெயரையும் நோக்கு மிடக்கு, ,சிவன் பெயர் அரனென்றும் விள்ளூவின் பெயர் நாராயணனென்றும் ப்ராலித்துபாசவுள்ளன; அரனென்றால் ஹரிப்பவன்—எல்லாவற்றையும் ஒழிப்பவன் என்று பொருள்படும்; நாராயணனென்றால், நாரங்களாகிய நித்யவஸ்துக்க ஜெல்லாவற்றிலும் உறைந்திருந்து அவற்றை நோக்குமவன் என்று பொருள்படும். ஆகவே, ஸர்வரக்கான் பரதேவதையாயிருக்கத் தகுமோ! அன்றி ஸர்வபகஷ்கன் பரதேவதையாயிருக்கத் தகுமோ என்பதை நீங்களே ஆராயலாம் என்றாராயிற்று. இப்படியே இருவருடைய வாஹனங்களையும் நோக்குங்கால், ‘அடா மாடே! என்று மூர்க்கரை நிந்திப்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளப்படுகிற எருதை வாஹன மாகவுடையவன் அரன்; * ஸபர்ஜேனிகருத்மாந* என்ற வேதவாக்கியத்தாலும், “வேதாத்மா விஹகேச்வர:” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸுக்தியாலும், “சிரஞ்சேதனன் விழிதேகம் சிறைபின் சிறைபதம் கந், தரம் தோள்களுருவடி வம் பெயரெசர்ச்சாமமுமாம்...அரங்கர்தழுர்திச் சுவண்ணுக்கே.” என்ற ஐயங்கார் பாசரத்தாலும் வேதஸ்வருபியாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெரிய திருடியென்னும் சஞ்சாந்தாந்தாலை வாஹனமாதவுடையன் ஸ்ரீமந்நாராயணன். இனி இருவரையும்பற்றிச் சொல்லுகிற பிரமாணங்களை ஆராய்ந்தரல், வேதவிருத்தமான பொருள்களைச் சொல்லுமதாயும் ராஜஸதாயஸ புருஷர்களால் செய்யப்பட்டதாயுள்ள சைவாகமம் அரணைப்பற்றிச் சொல்லுவது; ஒருவராலும் செய்யப்படாமல் அநாதியாய் எவ்வகையான தோஷமுமற்று உண்மைப் பொருளை ஒட்டைக்கின்ற வேதம் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பிரதிபாதிக்கும் பிரமாணம். இனி

இருவருடைய இருப்பிடங்களையும் நோக்குங்கால், தனது நெஞ்சின் கடினத் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு கடினமான கைலாசமலை அரனுக்கு உறைவிடப்; தனது திருவுள்ளத்தின்நீர்மைக்குத்தக்கபடி நீர்மையே வடிவான திருப்பாற்கடல் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு உறைவிடம். இதற்குத் தக்கபடி அழித்தல் தொழில் அரனது; காத்தல் தொழில் நாராயணனது. அதற்குத் தக்கபடி கொளைத் தொழிலுக்கு ஏற்ற முத்தலைச் சூலம் அரனது, 'அருளார் திருச்சக்கர மென்கிற புகழ்பெற்று உலகங்களையெல்லாம் பாதுகாக்குமாறுள்ள கக்கரப்பட்டை நாராயணனது. இவையெல்லாம் ஒருபறமிருக்கட்டும்; "ஞபமேலாஸ்ய ஏதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" [உருவமே வியக்தியின் பெருமையைத் தெரிவிக்கும்] என்ற வேத வாக்கியத்தின்படி இருவருடையவும் உருவத்தை நோக்குவோமாயின், கண்ணடைத்துப் பார்க்க முடியாத படி காலாக்நிபோலேயிருக்கும் அரனுருவம்; கண்டார் கன்குளிரும்படியான காள மேகம்போலே யிருக்கும் செல்வநாரணன் திருவருவம் 'ஓன்று செந்தீ ஓன்று மாகடலுருவம்' என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்திலே. இப்படி ஓன்றுக்கொன்று மாறுபட்டுக் கிடக்கிற இரண்டு பொருள்களில் 'அங்காந்யந்யாதேவதா:' இத்யாதி உபநிஷத் வாக்கியங்களின்படி அரன் நாராயணனுக்கு அங்கமாயும் நாராயணன் அங்கியாயு மிருப்பர்கள். சரீரி தலைமையானதோ? சரீரம் தலைமையானதோ? ஆராய்ந்து சொல் லுங்கள் என்றவாறு. "மேனி ஓன்று" என்று அரனுடைய சரீரத் தன்மை சொன்னதுபோல நாராயணனுடைய சரீரித் தன்மை மூலத்தில் சொவ்லப்படவில்லையாயினும், ஓன்று சரீர மென்றால் மற்றென்று சரீரியென்பது தன்னடையே விளங்குமிரு. அந்தர்யாமிப்ராஹ்மண மென்னும் வேதப்பகுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வ சரீரியென்பது பன்னி யுரைககப்பட்டுள்ளமை காண்க. "உருவமெரி கார்மேனியொன்று" என்பதை இரண்டு வாக்கியமாகக் கொள்ளுத வின்றியே ஏகவாக்கியமாகவே கொண்டு, இருவருடையவும் உருவத்தைப் பார்த்தால், ஓன்று எரிமேனி. மற்றென்று கார்மேனி என்பதாக உரைத்தலும் ஒக்கும். (இவ்வளவும் நமது தீபிகையுடை). ...

பொய்கையாழ்வாரது மற்றென்று பாசுரமுங் காட்டி இவ்வெணவர் மருள்கின்றார்; அப்பாசுரத்தையும் விவரித்துத் தெளிவுபெறுத்துவோம்.

எற்றுன் புள்ளூர்ந்தா னெயிலெரித்தான் மார்விடந்தான்*
நீற்றுன் நிழல்மணி வண்ணத்தான்*—கூற்றெறுபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்ச்சடையான் நீண்முடியான்*
கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு.

(பந்து) ஏற்றுன்-ரிஷபத்தை வாஹநமாகவுடையவனும், எயில் எரித்தான்-த்ரிபுரஸ்மஹாரம் பண்ணினவனும், நீற்றுன்-சாம்பலைப் பூசித்கொண்டிருப்பவனும், கூறு ஒருபால் மங்கையான்-தனது உடம்பின் ஒரு பக்கத்திலே பார்வதியைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனும், வார் சடையான்-நீண்ட ஜடையைத் தரித்துள்ளவனும், கங்கையான்-அச்சடைமுடியில்) கங்கையைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பவனுமான குற்றன், புள் ஊர்ந்தான்-கருடனை வாஹநமாகவுடையவனும், மார்வு இடந்தான்-இரணியனது மார்வைப் பிளந்தொழித்தவனும், நிழல் மணி வண்ணத்தான்-நீல

ரத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவையுடையவனும், பூமகளான்-பெரிய பிராட்டியைத் திலிய மஹிஷியாக வுடையவனும், நீள் முடியான்-நீண்ட கிரீடத்தை அணிந்துள்ள வனும், நீள் கழலான்-நீண்ட திருவடிகளையுடையவனுமான ஸர்வேச்வரனுடைய, காப்பு - ரக்ஷணத்தில் அடங்கினான்.

(விசேஷவுரை) [எற்றுண்புள்ளுர்ந்தான்.] எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் தரிப்பவன் பூந்தநாராயண என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்: ருத்ரனை அப்படிப்பட்டவனுக்குச் சிலர் சொல்லுகின்றார்களே! அஃது என்ன? என்று கேள்விப்ரிக்க, பூந்தநாராயண் னுடைய பரத்வத்தையும் சிவனுடைய அவரத்வத்தையுஞ் சொல்லி, சிவனும் எம் பெருமானுடைய ஆரூப்யத்தையும் அடங்கினவனே இடையென்கிறார். ஏற்றுஞையும் எயிலெரித்தானுயும் நீற்றனுயும் கூற்றெற்றுபால் மங்கையானுயும் வார்சடையானுயும் கங்கையானுயும் மிருக்கிற ருத்ரன்-புள்ளுர்ந்தானுயும் மார்ஸ்டந்தானுயும் நிழல்மணி வண்ணத்தானுயும் பூமகளானுயும் நீண்முடியானுயும் நீள்கழலானுயும் மிருக்கிற எப்பெருமானுடைய, காப்பு என்று அந்வயிப்பது காப்பு-ரக்ஷயவர்க்கத்திற் சேர்ந்தவன் என்றபடி. சிவனுடைய விசேஷணங்களை வரிசையாக இட்டு, பிறகு எம்பெருமானுடைய விசேஷணங்களை வரிசையாக இட்டு, இன்னேன் இன்னை னுடைய காப்பு-என்று அடைவுபடச் சொல்லலாமாயிருக்க, அப்படிச்சொல்லாமல் விஷ்ணு ருத்ரர்களை மாறிமாறித் தொடுத்திருப்பது இரவர்க்குமுள்ள வாசிடனுக்குடனே தெரியவேணுமென்பதற்காக. தமோகுணமே வடிவெடுத்த தாயும் மூடர்களுக்கு உவமையாக எடுக்கக்கூடியதாயு முள்ள ரிஷிபத்தை வாஹநமாக வுடையவன் அவன்; வேதஸ்ரூபியான பெரிய திருவடியை வாஹநமாக வுடையவன் இவன்; தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களின் குடியிருப்பான திரிபுரத்தைச் சுட்டெடரித்தவன் அவன்; ஆச்ரிதனைப்பரவுலாதனுக்கு விரோதியான இரணியனது மார்வைப்பிளந்தொழித்தவனின்; தான் ப்ராயச்சித்தியென்று தோற்றும்படி நீற்புசின ஸர்வாங்கத்தையு முடையவன் அவன்; சரமஹரமான நீலரத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவை யுடையவன் இவன். தன உடலின் பாதிபாகத்தை ஸ்தரீநூபமாக ஆக்கிக்கொண்டவன் அவன்; உலகுக்கெல்லாம் ஈச்வரியான கமலச்செல்வியை தில்யமஹிஷியாக வுடையவன் இவன்; தன்குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் வண்ணம் ஸாதநானுஷ்டாநம் பண்ணுவது எல்லார்க்குந் தெரியும்படி சடை புளைந்தவன் அவன்; ஸர்வேச்வரத்தவ ஸுசகமான திருவபிழேஷகத்தையுடையவன் இவன்; தான் பரிசுத்தனுவதற்குக் கங்கையைத் தரிப்பவன் அவன்; அந்த கங்கைக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநமான திருவடியையுடையவன் இவன்-என்று சொல்லுமழகுகரண்மின்.

**அரியும் அரனும் ஒன்று என்கிற துஷ்பரசாரத்தைப்பற்றி
சுருக்கமாகவும் ஸாரமாகவும் கேண்மின்**

நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில்;-

முதலாந் திருவருவம் முன்றென்பர், ஒன்றே
முதலாகும் மூன்றுக்கு மென்பர்—முதல்வா!
நிகரிலகு காருருவா! நின்னகத்த தன்றே?
புகரிலகு தாமரையின் பூ.

என்றேரு சாக்ரமருளிச் செய்துள்ளார். இதற்கு நம்முடைய திவ்யார்த்த திபிகை வருமாறு;—

கீழ்ப்பாட்டில் பிரமனுடையவும் சிவனுடையவும் பேச்சு வந்த மையாலே பரதவ விஷயமாகப் பிறர் சொல்லுகிற வாதங்கள் நினைவுக்கு வந்து, அவற்றைத் தள்ளி வித்தாந்தம் அருளிச் செய்கிறோதில், [முதலாந்திருவருவும் மூன்றெண்பர்] ப்ரஹ்மா. விஷ்ணு, சிவன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகளும் துவ்யமாகவே உலகுக்குத் தலைவர்கள் என்று கொள்ளுகிற சிலருடைய கொள்கையை இதனால் அநுஷ்஠ித்த படி. அரி அயன் அரன் என்கிற மூர்மூர்த்திகளும் பரஸ்பரம் ஏற்றத்தாழ்வின் றியே ஸமாநராயிருப்பரென்று சிலர் சொல்லுவர்கள்-என்றவிதனால் அது ஸ்வலித்தாந்த மல்ல, பரபஷம் என்பது விளங்கும். [ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர்] உத்தீர்ணவாதிகளென்று சிலருண்டு; அவர்களுடைய கொள்கை இது; ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களிற்காட்டில் வேறுபட்ட நான்காவது தத்துவம் ஒன்றுண்டு; அதுவே இம்மூன்று தத்துவங்கட்டகும் நிர்வாஹகமானது என்பராமவர்கள்; அவர்கள் தூரீய ப்ரஹ்மவாதிகளென்பபடுவார்கள். அவர்களுடைய பக்ஷமும் ஸ்வலித்தாந்தமல்லவென்று இதனால் காட்டப்பட்டது. ஸ்ரீமந்தாராயணனுரூவுனே பரதத்வமென்பது தோன்ற பூத்துவம்! என வினிக்கின்றார் காண்மின். ஸேவிக்கும் போதே ஸகலதாபங்களும் ஆறுப்படியான திருமேனிகொண்ட தெய்வமே பரதத் துவம் என்பது விளங்க “நிகரிலகு காருருவா!” என்றும் விளிக்கின்றார். “ஓருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தி ஒன்று மாட்டலுறநவும் ஒத்துநின்ற. மூவுருவுங் கண்ட போது ஒன்று ஆஞ்சோதி முகிலுருவவெப்பமடிகளுருவந்தானே” என்று திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் பரதத்துவ நிர்ணயம் பண்ணும் பாக்ரத்தில் அருளிச் செய்தமை காண்க. ஸ்ரீமந்தாராயணனே பரதத்துவமென்பது நன்கு பொருந்துமராறு விஷயம் காட்டுகிறார் ‘நின்னாத்தகதன்றே புகரிலது தாமரையின் ஷ்’ என்பதனால். சிவன் பிரமனிடத்துக் தோன்றிபவனேன்றும்; அந்தப் பிரமன் உனது திருநாயிக் கமலத்தில் தோன்றியவனென்றும் சாஸ்தரங்களிற் சொல்லி யிருக்கும்போது அந்தத் தாமரையைத் திருநாயியிலேயுணைய நீயேயன்றே பரதத் துவமாக இருக்கத் தகுதி யுண்டென்று காட்டியவாறு.

இப்பாக்ரத்தைத் தழுவிய பட்டர் ஸ்ரீஸுக்தி

இந்தப் பாக்ரத்தையே பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜன் தவ—பூர்வசதகத்தில் பெரிய வொரு ச்லோகமாகப் பன்னியுரைத்தார்; அதாவது—த்ரயோ தேவராஸ்துவ்யா: தரிதயமிதமதவைதம், அதிகம் தரிகாதஸ்மாத் தத்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விகடயந்—விபோர் நாபீபத்மோ விதிசிவநிதாநம் பகவத: ததந்யத்ப்ரூபங்கி பரவதிதி வித்தாந்தபதி ந: “என்பதாம். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளையும் சிறிது விவரிப் போம். [த்ரயோ தேவாஸ் துல்யா:] அரி அயன் அரனென்னும் மூன்று தெய்வங்களுக்கும் ஸாம்யங்கிசொல்லுவர் சிலர், [தரிதயமிதம் அதவைதம்.] இம்மூன்று தெய்வங்களும் வெவ்வேறுல்ல; ஒன்றேயென்பர் சிலர். கீழே சொன்னது தரிமூர்த்தி ஸாம்யவாதம்; இது ஐக்யவாதம். வஸ்துக்களின் பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றத் தாழ்வுகளில்லாமை சொல்லுவது ஸாம்யவாத மெனப்படும்.

வஸ்துக்களுக்கு பேத்தையே ஓப்புக்கொள்ளாமை ஜக்கியவாதமெனப்படும். இந்த ஜக்கியவாதம் இப்பாட்டில் அநுவதிக்கப்படவில்லையாகிலும் அதனை நிரளிப்பதும் ஆழ்வார்க்குத் திருவுள்ளமே யென்றுணர்ந்த பட்டர் அதனையும் எடுத்துக் கூறினார்கள். [அதிகம் தரிசாதல்மாத தத்வம் பரம்.] இம்முன்று தெய்வங்களிற் காட்டிலும் மேற்பட்டதான் தூரீயப்ரஹ்மமே பரதத்துவமென்று உத்திரன்ன வாதம் பண்ணுவார் சிலர். [இதி விதச்க்காந் விசடயந் விபோ: நாபீபதம்: இத்யாதி.] இப்படிப்பட்ட சங்கைகளை யெல்லாம் அடியறுக்கின்ற திருநாபிக் கமலமானது ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் முதற் கிழங்காயிருந்துகொண்டு 'உலகபெள்ளாம் எம்பெருமானுடைய புருவ நெறிப்புக்குப் பாஷாசப்பட்டது' என்கிற வித்தாந்தத்தை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கின்றது—என்றாயிற்று. ஆகையாலே இப்பாசுரத்தின் மொழி பெயர்ப்பாயிருக்கும் இந்த ச்லோகமென்று அநுஸந்திக்கக்கடவது. *

பேயாழ்வார் பாசுரமொன்றில் தோன்றிய மருளையும் மாய்ப்போம்.

தாழ்ச்சடையும் நீண்முடியு மொண்மழுவும் சக்கரமும் *

குழரவும் பொன்னையும் தோன்றுமால்*—குழும்

திரண்டருவி பாயும் திருமலைமே வெந்தைக்கு'

இரண்டுருவு மொன்று யிசைந்து.

(விசேஷவுரை) எம்பெருமான் செய்தருள்ள பல அவதாரங்களில் சங்கரநாராயணவதாரமென்பது மொன்று; இது ஹரிஹராவதாரமென்றும் சொல்லப்படும். பாதிவடிவம் ஸ்ரீமந்தாராயணமூர்த்தியாகவும் பாதிவடிவம் பரமசிவமூர்த்தியாகவும் கொண்டதாயிது. எம்பெருமான் கொண்ட கோலங்களேள்ளாம் பகவத்பக்தர்கட்கு உத்தேச்யமாகயாலே இவ்வருவந்தன்னையும் ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தித்துப் பாசுரங்கள் பேசுவதுண்டு. “திருமலைமே வெந்தைக்கு இரண்டுருவு மொன்று யிசைந்து தோன்றும்” என்று இங்கு ஆழ்வாரருளிச்செய்திருப்பதுகொண்டு இதற்குப் பலர் பொருள்கொள்வ தெங்ஙனேயென்னில்; திருவேங்கடமுடையானுக்குச் சடையுமுண்டு கிரீடமுழுண்டு; மழுவுமுண்டு, சக்கரமுழுண்டு; நாகாபரணமுழுண்டு; பொன்னையுமுண்டு—என்றிங்ஙனே பொருள்கொன்வர். இது பொருந்தாது, திருவேங்கடமலையில் அர்ச்சையாக எழுந்தருளி யிருக்கு மெம்பெருமான் பக்கல் தாழ்ச்சடையுமில்லை, ஒண்மழுவுமில்லை, குழரவுமில்லை; நீண்முடியும் சக்கரமும் பொன்னையுமேயுள்ளன. ஆகி ஸ் “திருமலைமேலெந்தைக்கு இரண்டுருவு மொன்றுயிசைந்து தோன்றும்” என்றது எங்ஙனே சேருமென்னில், நன்கு சேரும்; திருவேங்கடமுடையானுக்கேவை ஸாகிக்கும் திருமலையப்பன்றுனே ஒரு ஸமயத் தில் இரண்டிருவையும் ஒன்றுயிசைத்துக்கொண்டு தோன்றினவன்-என்றபொருளே இதிலடங்கியுள்ளதாம். இதற்கு ஒன்றிரண்டு உதாரணங்களுங் காட்டுவோம்;— திருப்பள்ளியெழுச்சியில்—“மாழுனி வேள்வியைக்காத்து அவபிரதமாட்டிய அடுதிறலயோத்தி யெம்மரசே! அரங்கத்தம்மா! பள்ளி யெழுந்தருளாயே” என்கிறூர். இதனால் திருவரங்கத்தில் சேஷசயனத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அழகிய மணவாளன்றுனே விச்வாமித்ரமுனிவனுடன்சென்று வேள்வியைக் காத்துவந்தான் என்ற

தாகுமோ? அந்த ஸ்ரீராமபிரானும் இந்த அழகிய மணவாளனும் ஏகதத்துவம் என்றபடியா மத்தனையன்றே? இன்னமும் பூதத்தாழ்வார் “அத்தியூரான் புள்ளை யூரவான் அணிமணியின் துத்திசேர் நாகத்தின்மேல் துயில்வான்” என்றஞானிச்செய் கிறூர்; இதனால் கச்சி நகர்ப் பேரருளாளப் பெருமாள் திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளி கொண்டிருக்கிறூர் என்றதாகுமோ? நாகத்தின்மேல் துயில்கொள் ஞபைம் பெருமானும் அத்தியூரானும் ஏகதத்துவம் என்றபடியா மத்தனையன்றே. அப்படியே இங்கும், சங்கர நாராயணவதார மெடுத்த பெருமானும் திருமலைமேலந்தையும் ஏகதத்துவம் என்றதாகுமத்தனையன்றி வேறில் லை. ஹரிஹர ரூபத்தால் காட்டி யருளின் சீலம் திருவேங்கடமுடையான் பச்சகவில் பொலிகின் றது என்று அநுபவித் துச் சொன்னாரென்க. ஸாந்தரபாஹாஸ்தவத்தில் திருமாலிருஞ்சோலை யழக ருடைய திவ்யாவயவங்களை அநுபவித்து ச்லோகமிட்டுப் பேசாநின்ற கூரத்தாழ் வான் ‘யசோதாங்குள்யக்ரோந்நமித சுபுகாக்ராண முதிதெள கபோலாவத்யாபி ஹ்யநுபரதத்ஹர்ஷகமகெள விராஜேதே.....ஸாந்தர ஹரே:’ [யசோதைப் பிராட்டி யானவள் தனது கைவிரல் நுனியால் கண்ணபிரானது மோவர்யக் கட்டையை நிமிர்த்து முத்தமிட்டாளோ, அதனாலுண்டான ஹர்ஷம் இன்றைக்கும் இடையருமல் இவ்வழகருடைய திருக்கோலங்களிலே திகழாநின்றது] என்கிறூர் இப்புடைகளிலே பலபல ஸ்ரீஸுக்திகளுண்டு. அங்ஙனமே யிங்குங் கொள்க.

நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் (96) *மதிவிகர்பால் பினாங்கஞ்சு சபாயம் பல பவவாக்கி* என்றஞானிச் செய்தபடி இந்நிலவுலகில் எத்தனையா மதங்கள் நெடு நாளாகவே தோன்றி வேறான்றியுள்ளன. இருளானது விளக்கைற்றினவாரே மலைந்து, பிரகாசம் விலகினவாரே மீண்டும் சூழ்வது போலவேதான் தூர்மதங்களின் நிலையும். இதில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஆனால் ஒருவியப்புள்ளது; எந்தமதங்களை ஆழ்வார்கள் கோடாலிகொண்டு கண்டித்தருளினரோ, அந்த தூர்மதக்கை ஆழ்வார் ஸ்ரீஸுக்தியினால் தேறுவதாகக் காட்டுவதுண்டே அதுதான். நெற்றியில் நீறு பூசிக்கொண்டு எழுதவேண்டியதைத் திருமண்காப்பணிந்து கொண்டெடுதுவது மேம்பட்ட வியப்பு.

நீக்மளம்—வேதாந்திகளின் அருமநுந்தனைகள்கை. எம்பெருமானுக்கு அன்ற என்று ஒர திருநாமம். அந்தமில்லாதவன்—பரிச்சேதமில்லாதவன்; த்ரிவித பரிச்சேதரஹி தன் என்றபடி. தேபாபரிச்சேதம் காலபரிச்சேதம் வஸ்துபரிச்சேதம் என்று மூவகைப்பட்ட பரிச்சேதங்களுமில்லாதவனென்கை, இவற்றில் வஸ்து பரிச்சேதராஹி தயமாவது—ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யார் ஹத்வம். எல்லாப் பொருளாயுமிருக்குந் தன்மையேயாமிது. இத்தன்மையை ஆழ்வார்கள் பல விடங்களிலும் அநுஸந்திக்கிறார்கள்.

திருவாய்மொழியில் (3-4) *புகமுநல்லொஞ்சுவனென்கோ* என்னும்பதிகத் திற்கு மனவாளமாழுனிகளருளிய நாற்றந்தாதிப் பாசரம் *புகமோன்றுமால் எப்பொருள்களுந்தாலும் நிகழ்கின்ற நேர்காட்டிநிற்க...* என்பதாம். *ஸர்வபூதாத்மகே தாதி ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே* என்று ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இரணிபனுக்குரைத்த தத்துவத்தை நம்மாழ்வார் ஸ்வாநுபவமுகத்தாலும் பரோ பதேசமுகத்தாலும் காட்டியருளியுள்ளார், *புகமுநல்லொஞ்சுவனில் ஷுமியென்கோ

என்றுப்போலே ஈநளிர்மதிச் சடையனென்கோச் என்றும் கூறியுள்ளார். ஒகங்கு ஹம்பகவில் ஒகடிகமழ்கொன்றைச் சடையனேயென்னும் நான்முகக் கடவுளே யென்னும்; என்று தாய்பாசரமாகவுள்ளது. எம்பெருமானை தூ மாயவங்கல் முடியாய்ச் சென்றமைப்பதுபோல ஒடுக்கொண்றையஞ்செஞ்சடையாய்ச் சென்றுமழைக்கிறோர். ஒழுனியே நான்முகனே! முக்கண்ணப்பாச் அவராவறைச் சூழிரியை அயனையரணைச் சீவைபோலும் பாசரங்கள் பலபல. இவற்றில் கலங்கிக் கொக்கரிப்பவர்கள் ஆசாரியர்களின் அடிபணியாத குருகுலவிமுகர்கள். ஒமன்னியீசிர் மாறன்கலை யுணவாகப் பெற்றோமென்றிருக்குமாசார்ய ஸார்வதௌமர்களின் திருவருளுக்கிலக்கானவர்கள் கலங்க ப்ரஸ்க்தி லேஸாந்தானுண்டோ?

ஈநளிர்மதிச் சடையனென்கோ! என்ற ஓரிடத்தில் மட்டுமுள்ள வியாக்கியான பூநிலக்தியைக் காட்டினாற் போதுமே. ஒதெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் எதிராசர்பேரருளாலருளிச்செய்த ஆரூயிரப்படி வியாக்கியானத் தில்—“குத்தரனுக்கு ஐச்வர்யத்தைக் கொடுத்து அவனுக்கு ஆத்மஸ்தானங்களென்று சொல்லுவேனே?” என்றுள்ளது; ஸாமாநாதிகாண்ய ஸ்தலங்களிலெல்லாம் நிர்வாஹ ஸரணி இதுவேயாகும். வேதத்திலும் ஒளி ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரர் ஸ்லோகங்கள்: பரமஸ்ஸவராட்சி இத்யாதி பரச்சதஸ்தாங்களில் வேதாந்திகளின் நிர்வாஹம் இதுவேயாகும். அந்தர்யாமிப்ராஹ்மனை மறியாதார்க்கு இவ்விஷயம் விஷமாகவே யிருக்கும்; ஒருகாலும் மூனையிலேறாது.

இத்தகைய நிர்வாஹத்தில் ப்ரதிபத்தியோடே “அரியும் கரியும் ஒன்று, அரியும் பரியும் ஒன்று, அரியும் நானும் ஒன்று, அரியும் நீயும் ஒன்று,.....என்று எத்தனை சொல்லிலும் மறுப்பாரில்லை.” கற்றினம் மேய்த்தான், காடுவாழ் சாதியானேன், பற்றியாவிடையாப்புண்டான், பொய்வாலன், வஞ்சக்கள்வன்”.....இவையே ஆழ்வார்கள் வாய்வெற்றவுமைவை; ஒடேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும் சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாளன் பேச்சும் ஏச்சுமிலவையோம்.

விவாதச் சுவடியில் மற்றொரு விஷயம்

(ஆழ்வார்களின் காலம்பற்றி)

இச்சுவடியில் முகப்பிலேயே ‘ஆசிரியர் முன்னுரை’ என்ற மகுடத்தின் கீழ்—‘இந்துவில், உபதேசரத்தினமாலையில் மனவாளமாழுனிகளால் அறுதி யிட்டபடி ஆழ்வார்கள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். *பொய்கையார் பூதத் தார் பேயார் புகழ்மழிசை.....நற்கலியன் ஈதிவர்தோற்றறத் தடைவாமிங்கு’ என்றெழுதி விட்டு, அடுத்தபக்கத்தில்—‘கி. பி, 7 ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்து ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுமுடிய உள்ள இடைக்காலத்தில் ஆழ்வார்கள் வாழ்ந்தார்கள் எனக்கொள்வது உசிதமாகும்’ என்று தலைநிறையப் பாகையணிந்த இந்த ஜட்ஜல் தீர்ப்புக் கூறுகின்றார். சுவடியின் முடிவில் “ஆழ்வார்களின் காலம்” என்று இரண்டு பக்கமிட்டு, டாக்டர். இராசமாணிக்கனூர், சாமிசிதம்பரனூர், பூரண விங்கம் பிள்ளை, கலைக்களஞ்சியம், மு. இராகவய்யங்கார் ஆகிய இவ்வைவர் கருத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். *மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற

அவதரித்த திருமங்கையாழ்வாருடைய அவதாரம் முடிவுபெற்று ஒரு நூற்றன்று முடிந்தபின்னர் நம்மாழ்வார் திருவவதரித்ததாகக் காட்டுகிறார். *மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு* என்ற உபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரத்தையும் கையாளுகிற ரந்தோ! இராசமாணிக்கனார் முதலாக மு. ராகவையங்கார் முடிவாகவுள்ள நூதன ஆராய்ச்சியாளர்களின் காலநிலைக் கட்டுரைகளைல்லாம் நம்மால் அப்போதைக்கப்போது நீறுநீருகிப் பாறுபாருக்கப்பட்டொழிந்தன வென்பதை கூப கூர்மம் அறியாவிட்டனும் உலகமுழுதுமுணரும். நமது அந்த மறுப்பு நூல்களில் ஒன்றுகூட மறையவில்லை. உலகமெங்கும் பரந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன நிகழும் 1976 ஆண்டிலேயே மார்ச்சுமாதத்தில் வெளியிட்ட பங்குனி விசாக மலரில் [ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 331வே] சுருக்கமாக வெளியிட்டிருப்பதை முன்னம் இங்கு எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

அடியேணுடைய எண்பத்தைந்து பிராயப் பூர்த்தியின் நினைவு மலரான எண்பத்தைந்து வார்த்தாமாலையிலிருந்து

ஆழ்வார்களின் கால ஆராய்ச்சி செய்கிற நவீனர்கள் கண்மூடிகளாய் மனம்போனபடியும் கைபோனபடியும் எழுதியுள்ளார்கள். *உழைக்கன்றே போல நோக்கமுடையவர் வலையுள்பட்டு* என்று திருமாலையில் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும்; *துவரித்த உடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச் சமணர்க்கும்* என்று பெரியதிருமொழியில் (5-6-8) திருமங்கையாழ்வாரும் கூறியிருக்கையாலே, உடையவர் என்று வழங்கப்படுகிற ஸ்ரீராமாநுஜருக்குப் பிறகே அவ்வாழ் வார்களிருவரும் அவதரித்தார்களென்பது கல்வெட்டு’ என்பது அவர்களது மருள் மொழிகளிலொன்று. பெரிய திருமொழியில் திருக்கடன்மல்லைப்பதிகத்தில் (2-6-9) *இணங்கு திருச்சக்கரத்தெம்பெருமானுர்க்கிடப் பன் றதில் (எம்பெரு மானுர்க்கு) எண்பதற்கு எம்பெருமானுக்கு என்றே பொருள். ஆர்விகுதி உயர்வு குறிப்பதாம். ஸம்பிரதாயத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு எம்பெருமானுரென்று திரு நாமம் ப்ரஸித்தமாகையாலே, நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்களிலொருவர் இது ஸ்ரீரா மாநுஜரையே குறிப்பதாகக் கொண்டு,இப்பாசுரத்தை யெடுத்துக்காட்டி “இதனால் திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கும் பிறப்பட்டவரென்பது கல்வெட்டு” என்றெழுதியுள்ளார். மிக மெச்சத்தக்க மேதை. ஸ்ரீகுலசேகராழ்வாரருளிச் செய்த பெருமான் திருமொழியில் (2-2) *ஆடிப்பாடி யரங்கவோவென்றழைக்கும் தொண்டரடிப் பொடியாட நாம் பெறில்லேன்றுள்ள பாசுரத்தை யெடுத்துக்காட்டி ‘இத் தால் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் குலசேகராழ்வார்க்கு முந்தட்டவரென்பது ஜயமின்றி அறியலாகிறது’ என்று ஒரு மஹாமேதாவி எழுதியுள்ளார். இக்ஞேடு கூடவே யெழுதுகின்றவர்- ‘இப்பாசுரத்தில் தொண்டரடிப் பொடியென்பதற்குத் தொண்டர்களின் பாததுளி யென்று பொருளானாலும் தொண்டரடிப்பொடியாழ் வாரை நினைப்பதும் நினைப்பட்டுவதும் குலசேகராழ்வரர் கருத்திற் கொண்டதே யாகும்; இல்லையேல், மோஜைக்குச்சேர (அன்பரடிப்பொடி)என்று இயற்றியிருப்பர்’ என்று, இவர் மோஜையின்பத்தை எவ்வளவுகண்டிருக்கின்றனரென்றறியோம். எது கைக்கும் மோஜைக்கும் சேர ஒருவர் திருக்குறளைத் திருத்தின் கதையை நினைப்பது.

ஆழ்வார்களின் கால ஆராய்ச்சிக்காரர்களுக்கு நாம் முக்கியமாகத் தெரி விப்பதெடுக்கிறே. திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் சந்திரபுஷ்கரிணியின் கிழக்கே வாஸு⁽⁴⁾ பெருமாள் ஸண்னிதியில் ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் வீற்றிருந்த திருக் கோலமாகத் திருப்புதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள், பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ் ஸ்தவ பூர்வசதகத்தில் சந்திரபுஷ்கரிணிக்கு ச்லோகமிரண்டு இட்டருளினபிறகு பூர்வேண தாம் தத்வத்தின்றுதொடங்கிசுபராங்குஶாத்யா:ப்ரதமே புமாம்ஸோ நிஷேஷத்துவாமஸோ தாம மாம தயேரந்த என்று பணித்துள்ளார் “வீற்றிருந்த திருக் கோலமாக எழுந்தருளியுள்ள நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் என் பால் அருள் செய்யவேணும்” என்பது இதன் கருத்து. பட்டரென்பவர் கூரத்தாழ் வானுடைய திருக்குமாரர். இவர்களின் காலம் மும் ஸ்ரீராமாநுஜரின் காலமும் ஒன்றே. ஸ்ரீராமாநுஜருடைய காலத்திற்கு முன்னமே ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் மூலவிக்ரஹப்புதிஷ்டை நிகழ்ந்திருக்கின்றதென்பது இதனால் நன்கு விளங்கிறது. ஸ்ரீராமாநுஜர் காலம் இற்றைக்கு நாற்பது வருஷம் குறைய ஆயிரம் வருஷமாகிறது. ஆக. ஆயிரமாண்டுகட்கு முன்னமே ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் (மூலவிக்ரஹ) ப்ரதிஷ்டை ஆகியுள்ளதென்று தேறிற்று. நவீன ஆராய்ச்சியாளர்கள் இதைக் கண்டிலர். உலகில் ஒருவர்க்கு விக்ரஹப்புதிஷ்டை ஏற்படவேணுமானால் அவர் மறைந்தவுடனே ஏற்பட்டுவிடாது. மறைந்த பிறகு அவருடைய புகழ் மிகமிகப் பரவிப் பலபலவாண்டுள்ள கடந்தபின்னரே விக்ரஹப்புதிஷ்டை ஏற்படும். அதிலும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஸண்னிதியில் ப்ரதிஷ்டை ஏற்பட்டதென்றால் இது ஸாமாந்யமாக—லகுவாக ஏற்படக்கூடியதன்று, இந்த ஒன்றுகொண்டே ஆழ்வார்களின் காலநிலையைப்பிராமாணிகர்கள் அறுதியிடலாம்.

ஆழ்வார்களின் பெருமையை நாம் நடுநிலையில் நின்று அறிந்துகொள்ள ஸ்ரீபாகவத்தென்கிற க்ரந்தமொன்றே போதும். அது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மட்டும் ஆதரிப்பதன்று, உலகிலுள்ள வைத்திக மதத்தவர்கள் யாவரும் ஸ்ரீராமாயணம் போல் ஆதரித்து வருமது. அதில் பதினேராவது ஸ்தந்தத்தில்(5) *க்ருதாதிஷூ நராராஜாந்! கலென இச்சந்தி ஸம்பவம், கலென சலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணः* என்று தொடங்கியுள்ள சுலோகங்களை நமது பூர்வாசாரியர்கள் ரஹஸ்யநால்களில் எடுத்துக்காட்டி யுள்ளார்கள். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் “க்வசித் க்வசித் தென்று இவராவிரப்பாவம் சகவியுங் கெடும்போலே ஸுமதிதம் என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. வேதாந்த தேசிகன் தமது குரு’ரம்ப்ராஸாரமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் சிறிது விரிவாகப் பணித்துள்ளார். எங்குனே யென்னில், “பீதகவாடைப்பிரானூர் பிரமகுருவாகி வந்தென்றும் சொல்லுகிறபடியே அகஸ்த்யஸேவிதமான தேயத் திலே அதைக தேசிகாபதேயத்தாலே அவதிரி தத்தருளினான். இத்தைக் கணிசித்து *கலென கட்டு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணः. க்வசித் க்வசிந் மஹாபாகா: தரமிடேஷூ சட்டுரிசः; தாம்ரபர்ணீ நதி யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநி. காவேரீ சமஹா பாகா ப்ரதிசீ சமஹாநதீ: என்று மஹஸ்வி யருளிச்செய்தான்” என்பது குருபரம் பராஸார (தேசிக) ஸுமதி. மேலெடுத்துக்காட்டிய சுலோகங்களில்—தாம்ரபர்ணி, க்ருதமாலா, பயஸ்விநி, காவேரி, ப்ரதிசீ-என்று ஐந்துதிகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

நதிகள் நான்கில்லை. ஆறில்லை. இந்த ஐந்து நதிகளின் கரையிலேதான் ஆழ்வார்கள் திருவவதாரம் செய்தருளியுள்ளார்கள். தார்மரபர்ணீதீரத்தில் நம்மாழ்வாரும் மதுரகவியாழ்வாரும். க்ருதமாலா என்பது தென்மதுரையில் பெருகுவது. இதன் கரையில் பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாரும், பயஸ்விநியென்பது பாலாறு. இவ்வாற்றின் கரையில்-பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் திருமழிசைப்பிரான் ஆகிய நால்வர். காவேரியின் தீரத்தில்-தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாண்டவார், திருமங்கையாழ்வார் இம்மூலர் தோன்றினர், ப்ரநீசீ என்பது மேலாறு; அது மலை நாட்டிலே பெருகுவது. [அதில் அடியேன் நீராடியிருக்கிறேன்.] அதன் கரையில் குலசேகராழ்வார் திருவவதரித்தருளினர். நதியும் மிச்சப்படவில்லை. ஆழ்வார் களும் மிச்சப்படவில்லை. ஒரு விஶேஷம் குறிக்கொள்ளவேணும். கங்கை, யமுனை: ஸரஸ்வதி, ஸரயு, க்ருஷ்ண, துங்கபத்ரை முதலிய புன்ய நதிகளுமிருக்கின்றன அந்தநதிகளின் கரையிலும் சிலசில பக்தர்கள் தோன்றியிருக்கலாம். ஆனால் அந்த நதிகளை ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை. 'கலெளா-கவசித்கவசித் பவிஷ்யந்தி' என்று சொன்ன தோடு நில்லாமல், தமிழ்நாட்டில் அதிகமாக அவதரிக்கப்போகிறார்கள். [தரமி டேஷா ச பூரிசா*] என்று சொல்லியிருப்பது ஒன்று; ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வார்க்கு ப்ரபந்ந ஐநகூடல்தரெங்கிற ப்ராதாந்யம் தோன்றப்போகிறதென்பதறிந்து தாம்ரபர்ணீ நதியை முந்துறமுன்னம் கூறியிருப்பது மற்றென்று,

ஆக இவ்வளவோடு நாம் இவ்விஷயத்தை இப்போது நிறுத்திக்கொள்ளலாம். கி. பி. ஏழாவது நூற்றுண்டுக்கு நெடுநாளைக்கு முன்னரே ஆழ்வார்கள் பதின்மார்க்கும் விக்ரஹப்ரதிஷ்டை நடந்திருக்கின்றதென்பதை ப்ரபலப்ரமாணபூர்வக மாகக் காட்டியானவின்பு பிறருடைய இருஞும் மருஞும் மலிந்த பேச்சுக்களை நாம் பொருள்படுத்தியெழுதுவது பயனற்றானியன்றே. ஆயினும் இன்னும் சில நிருபணங்கள் செய்து நிற்போம்.

— மயிலை மாதவதாஸருடைய மேன்மை —

நாலாயிர தில்வியப்பிரந்தமச்சிட்டவர்களில் பயிலை மாதவதாஸரென்பவரும் பரிசனிதராவர். இவர் தமது இரண்டு பதிப்புகளில் பிராமாணிகர்களுக்கு அபிமதமான ஆழ்வார்களின் காலக்குறிப்பை விரிவாகக் கண்ணுடிபோல் காட்டி விட்டு, டாக்டர். N. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், பி.டி. பூநிவாஸயங்கார் பி.எ., கோபிநாதராவ், மு. ராகவையங்கார், முதலிய நவீன ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆழ்வார்களின் காலம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டிலிருந்து பத்தாம் நூற்றுண்டுக்குட்பட்ட ஐந்தாறு வருடங்கள் என்கின்றனர். ஸம்ப்ரதாய ஞானமும் சரித்ரஞானமும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பிபற்ற மூலவெஷ்ணவப் பேரறிஞர்களுடைய ஆராய்ச்சி முறையில் முக்கிய விஷயமாக இஃதுள்ளது' என்று ஸாத்விக முறையில் எழுதியுள்ளார்.

இராமநாதபுரத்தில், ரா-ராகவையங்காரென்றும், மு. ராகவையங்காரென்றும் ராகவையங்கார்களிருவர் வாழ்ந்தனர். இவர்களில் ரா-ராகவையங்காரென்பவர் ஸதாசாரீய ஸன்னிதியில் பகவத்விஷய-ரஹஸ்யாதி க்ரந்த காலசேஷன்பஞ் செய்து ஆழ்வாராசாரியர்களின் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்திருந்தவர். மு. ராகவையங்காரென்பவர் இதற்கு மாருக இருந்தவர். அவர் திவ்யப்ர

பந்தப் பாசுரப் பாடங்களைப் பூர்வாசார்ய வியாக்கியான விருத்தமாகத் திருத்தி “அருளிச்செயற்பாடவைமைதி” என்றேரு கட்டுரையையெழுதி மதுரைச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளியிடுவித்தார். அது, வெளிவந்த மறுநாளே செந்தமிழ்யூர்யாய்ஸ்ரி என்னும் நமது விரிவான நூலினால் முற்றமுடிய மறுக்கப்பட்டோழிந்தது. ஆழ்வார்களின் காலனிலையைப்பற்றி அவர் எழுதியிருந்ததும் நப்மால் மறுக்கப்பட்டு மடிந்தது. நம்முடைய மறுப்பு நூல்கள் யாவும் அந்த மு. ராகவையங்காருடைய ஜீவிதகாலத்திலேயே வெளிவந்தன. வெளிவந்தபின் 10, 12 வருடங்கள் அவர் ஜீவிததிருந்து நம்மோடு நட்புங் கொண்டனர்.

நம்முடைய மறுப்பு நூல்களில் ஒன்றுக்கும் மறுப்புரைக்கவோ எழுதவோ அப்பெரியார் நெஞ்சாலும் நினைத்தில்லை. அவ்வளவேயன்று; திருவனந்தபுரத்திலும் இராமநாதபுரத்திலும் காஞ்சிபுரத்திலும் நப்மை அவர் சந்திக்க நேர்ந்தகாலங்களில் நமது ஸமாநானங்களினால் தாம் பரம த்ருப்தியடைந்ததாகவும் கூறி னர். [இவ்விஷயம் இப்போதாக எழுதப்படுவதன்று; பல சந்தர்ப்பங்களில் பலகால் எழுதப்பட்டுள்ளதைச் சென்னையில் வாழும் தொண்ணாறு பிராயத்தவரான ஸ்ரீமதுபயவே. ராவ்ஸாஹிப். S. ராகவையங்கார் ஸ்வாமி நன்கறிவர்.]

— கல்வெட்டுக்களைப்பற்றி —

இவர்கள் காட்டும் கல்வெட்டெல்லாம் இவர்களது இருள் துயக்கு மயக்கு மறுள்களுக்கிட்ட கல்வெட்டே யென்று பிராமாணிகர்கள் திடமான நப்பிக்கை கொள்ளலாம்.

‘முதல் ஆதித்தசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டென்று கருதப்படும் திருக்கண்ணபுரம் கல்வெட்டொன் றில் ஒருவன் பெயர் சடகோபனென்று காணப்படுகின்றது. அக்கல்வெட்டின் காலம் கி. பி 908எண்ணலாம். நம்மாழ்வாருக்கு முன்னர் இப்பெயரைக் கொண்டவர் வேறு எவரும் இல்லை.....’

என்றெழுதியுள்ளார் இராசமாணிக்கனார் (பக்கப் 46). சடகோபரென்னுந் திருநாமம் நம்மாழ்வாருக்கு அஸாதாரணமென்கிற வணர்ச்சி இவர்க்கும் இவரைச் சார்ந்தவர்க்கட்கும் யதார்த்தமாக இருக்குமாகில் இக்காலவாராய்ச்சியில் இவர்கள் கைவைக்க ப்ரஸ்க்தியேயிராது. வீஷ்ணுவாலயங்களில் பாஞ்சராத்ரம் வைகாநலம் என்று இருவகுப்பாகவுள்ள கோவில்களேல்லாவற்றிலும் எப்பெருமானுடைய திருவடிநிலைக்கு ஸ்ரீ சடகோப னென்றே வியபதேசம் எங்குமுள்ளது. இஃது என்றைக்குத் தொடக்கமாயிற்றென்று இவ்வாராய்ச்சியைச் செய்து முடிவுகண்டபின் பன்றே ஆழ்வார்காலத்தினராய்ச்சியில் இவர்கள் இறங்கவேணும், “நம்மாழ்வார் அவதரித்து சடகோபனென்று திருநாமம் வஹிப்பதற்கு முன்னமே சடகோபநாம ப்ரஸ்க்தியிருந்தது” என்று எழுத இவர்களுக்குக் கைவரவில்லை. “நம்மாழ்வார்க்கு முன்னர் இப்பெயரைக் கொண்டவர் வேறு யாருமில்லை” என்று ஐயந்திரிபற இவர்கள் கையினால் எழுதுவித்தது தெய்வமண்றே.

அர்ச்சாவதாரம் எப்போது ஏற்பட்டது? அர்ச்சாவதார பகவான்களின் திருவடிநிலைக்கு ஸ்ரீ சடகோபன் (அல்லது) ஸ்ரீ சடாரி யென்கிற வியபதேசம் என்றைக்கு ஏற்பட்டது? என்று விமர்சித்து நிர்ணயிக்கவேண்டுவது மிககுக்கியம்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் பணித்த பாதுகாலவுறவுரத்தில் *த்ரமிடோபநிஷந்தி வேஸ சூந்யாநபி லக்ஷ்மீரமணைய ரோசயிஷ்யந், த்ருவமாவஸதிஸ்ம பாதுகாத்மா* என்கிற சுலோகத்தை யநுபவிக்கப் பிறந்தவர்கள்வரே இவர்கள்.

இந்த விசாரங்களிலைடையே ஒரு முக்கியமான விசாரம் அவசியமானது ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் சித்திரகூடத்தில் பரதாழ்வரானேடுகூட வந்தவர்களில் ஒருவரான ஜாபாலி முனிவர் நாஸ்திகவாதத்தைச் செய்ய, அதற்குக் கண்டன முரைக் கின்ற சக்ரவர்த்தி திருமசனார் “யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி: புத்த:” என்று புத்தனையெடுத்துக் காட்டியிருப்பதை அறியாதாரில்லை. புத்தனுடைய காலத்தை எவ்விதமாக நிர்ணயித்திருக்கிறீர்கள். இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்துச் சொச்சம் வருடங்களுக்கு முன்பென்று தானே நிர்ணயித்திருக்கிறீர்கள். அந்த புத்தனையுதாஹரித்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய காலம் கி.பி. வருடங்களுக்குச் சுற்றுமுன்னரோ மிகவும் பின்னரோ இருக்கவேண்டும். ஸ்ரீராமாயணம் அவதரித்த காலம் கி.பி. எத்தனையாவது நூற்றுண்டாக இருக்கலாமென்பதையும் இவ்வாராய்ச்சியாளர்கள் ஆராய்ந்து முடிவு செய்க. வடமொழி வேதத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கடைசள் நடந்தனவாக ஒதப்பட்டுள்ளது; அவற்றைப் பல கால விவரித்திருக்கிறோம்.

யதார்த்தவாதியான வேதம் அக்கதைகள் நடவாமலிருந்தால் கூறமாட்டாது. ஒவ்வொருக்கதையாக எடுத்துக்கொண்டு ‘இக்கதை எப்போது நடந்தது? இக்கதை எப்போது நடந்தது?’ என்று ஆராய்ந்து அவ்வாறு அறியவற்றுக்குக் காலம் கண்டு பிடிக்க முயலவேண்டும். எம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்பவர்கள் தமிழ் வேதத்தில் கூறப்படும் அரசர்களது கதைகளின் சாலைமும் கண்டுபிடிக்க முடியாத தென்று கையொழுந்து நிற்கவேண்டும். இதைக் கண்டுபிடிக்க ஸாதனமிருக்கி றதே யென்னில், வஞ்சகமான ஸாதனங்களைக்கண்டு மருளவேண்டாவேன்று பல்காலுங் கூறியுள்ளோம்.

இருன் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிறவற்றுக்கெல்லாம் கொள்கலமாகிய நம் போவியர் தகர்க்குள்ளவிலே நிற்பதன்று உண்மைப் பொருள். ஆயினும் இவர்கள் சித்தாந்தம் செய்கிறபடியே ஆழ்வார்கள் மிகவும் பிற்காலத்தவர்களைன்றே வைத்துக் கொள்வோம். கி.பி. ஆரூவது நூற்றுண்டிலிருந்தவர் நம்மாழ்வார் என்கிறார்கள். பதினூற்று நூற்றுண்டிலென்றும் வைத்துக்கொள்வோம். நிகழும் நூற்றுண்டில் என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். அருமருந்தன்ன திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் ‘தொண்டர்க்கு அழுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்’ என்ற படிஅனுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமழுமதாக அமைந்திருக்கின்றமை அபலபிக்க முடியாத விஷயம். பதினையிர மாண்டுக்ட்கு முற்பட்டவை யென்று வேறு சில நூற்கள் கிடைத்தாலும் அவற்றை ஒரு பொருளாக மதிப்பாரில்லை. திருவாய்மொழியின் ஈற்றுப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே (ஸ்ரீமுப்பத்தாறுயிரப்படியில்) நம்பின்கௌ அருளியுள்ள ஒருஅற்புதபான ஸ்ரீஸ்மக்காண்மின்:

“ஆழ்வார்க்குப் பின்பு நூறுயிரம் கவிகள் போருமுண்டாய்த்து. அவர்கள் கவிகளோடு கடலோசையோடுவாசியற்று அவற்றைவிட்டு இவற்றைப்பற்றித் துவங்கைக்கடி இவருடைய பக்தியினிலேசம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாகையிலே.” என்கிற இந்தபூநீஸமுக்கிள் விலையுயர்ந்தவை. இவ்வளவோடு நிற்போமிப்போது.

திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்தவரான திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமுடைமையை இப்பாட்டில் பேசினாராயிற்று. திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவவதார ஸ்தலம்—திருக்குறையவூர் எனப்படும். “மண்ணியில் நீர்தேங்குங்குறையவூர் சீர்க்கலியன் தோன்றியதூர்” என்பது உபதேசரத்தினமாலே. “குறையல் ப்ரான்டிக்கீழ் விள்ளாதவன்பன்” என்ற விசேஷணம் வீறுபெறும் படி, திருவாலி திருநகரியி வெழுந்தருளியிருக்கிற திருமங்கை மன்னனுடைய பாதாரவிந்த பீடத்தின்கீழ் எம்பெருமானுருடைய திருக்கோலம் ஏறியருளப் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றலை உணரத்தக்கது.

சீலம்—மஹாநாயிருப்பவன் மந்தமதிகளோடு புறையறக் கலந்து பரிமாறுங்குணம் சீலகுணமெனப்படும். எம்பெருமானுர் மஹாநுபாவரா யிருந்துவைத்தும், தம்மை வெகு நீசராக நினைத்திருக்கிற இவ்வழுதனார் தம்மோடே கலந்து பரிமாறப் பெற்ற மஹாகுணத்திற்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற சொல் இது. **உள்ளுதல்**—சிந்தித்தல். ‘பேரியல்வு’ என்பதில் ஆரூம் வேற்றுமைத் தொக்கியிருப்பதாகவுங்கொள்ளலாம், முதல் வேற்றுமையாகவும் கொள்ளலாம். “இது எனக்கு வித்தித்தபெரிய விரகு” என்னவுமாம். ஒன்று என்பது காகாக்கிந்யாயத்தாலே கீழும்பேலும் அந்வயிக்கும். மிக்க சீலமல்லால் ஒன்று உள்ளாது; எனக்குற்ற பேரியல்வு ஒன்றியேன்—என்று.

பேரியலநெஞ்சே அடிபணிந்தே னுன்னை* பேய்ப்பிறவிப்

பூரியரோடுள்ள சுற்றும் புலர்ந்து* பொருவருஞ்சீர்

ஆரியன் செம்மை யிராமாநுசமுனிக் கண்புசெய்யும்

சிரியபேறுதையார்* அடிக்கீ ழெங்னைச் சேர்ந்ததற்கே.

3

பேர்	இயல்	மிகவும் கம்பிரமான மனமே;	செம்மை	(ஆச்சிதரோடு) ருஜாவாகப்
நெஞ்சே!		உன்னை வணங்குகின்றேன்;		பரிமாறுந்தன்மை வாய்ந்த வருமான
அடி		(எதற்காக என்னில்);		
பணிந்தேன்		ஆஸாரப் பிறப்பையுடைய வர்களான		எம்பெருமானுர் திறத்தில்
பேய் பிறவி		நீசர்களோடு (எனக்கு) இருந்த உறவை	அன்பு செய்யும் சிரிய பேறு உடையார்	பக்தி பண்ணுவதையே பரம புருஷார்த்தமாக வடைய வர்களான கூரத்தாழ் வான்போல்வாருடைய
ஷுரியசோடு		போக்கடித்து	அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே
உள்ள		ஒப்பற்ற குணங்களை யுடைய வரும்	என்னை	(பரம நீசனுமிருந்த) என்னை கொண்டு சேர்த்த மஹோப காரத்திற்காகவே (உன்னை அடிபணிந்தேன்.)
சுற்றும்				
புலர்த்தி				
பொருவு	அரு	கீற்ற அநுஷ்டாந முடைய வரும்	சேர்த்ததற்கே	
சீர்				
ஆரியன்				

***—“மக ஏவ மநுஷ்யானும் காரணம் பந்தயோகூயோ:” என்றபடி நன்மை தீமைகட்கு முதற்காரணம் நெஞ்சேயாதல்லால், “நெஞ்சே! சொல்லுவோ மவன்நாமங்களே,” என்ற பாரிப்புக்கு அந்தனெஞ்சே உடன்பட்டுத் தமது கொள்கைக் கிணங்க ஒழுகப்பெற்ற ஸந்தோஷத்தினால் அந்தத் தமது நெஞ்சை நமஸ்கரிப்பதாகக் கூறுகின்றார் இதில். இங்ஙனே நெஞ்சைசத் தம்மில் வேறுபடுத்திக் கூறுதல் கவிமரபில் வந்த ஒருவகைச் சமத்காரம். ஆஸாரப் பரக்குறுதிகளான நீசர்களோடு எனக்கிருந்த ஸ்மெல்க்கத்தைப் போக்கடித்து, ஒப்பற்ற குணசாலியான எம்பெருமானுருடைய திருவடிகளில் ப்ராவண்யமாகிற பரம புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றுள்ள ஆழ்வான் போல்வாருடைய திருவடிகளின் கீழே என்னைக் கொண்டு சேர்த்த நெஞ்சே! இப்பெருநன்றிபுரிந்த உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்? ‘தலை

யல்லால் ‘கைம்மாறிலேனே’ என்றால் உண்ணெடுத் தலையால் வணங்குவது தவிர வேறொரு கைம்மாறு நான் செய்யகில்லேன் என்றாயிற்று. பூரியர்—இழிப்பிறப்பாளர். புலத்துநல்—உலரச்செய்தல்; அதாவது போக்கடித்தல். பொருவு—ஒப்பு. ஆரியன் [கர்த்தவ்யமாசரந் காமம் அகர்த்யவ்யமநாசரந்—திஷ்டதி ப்ரக்ருதா சாரே ஸது ஆர்யதீதி ஸம்ருத:] செய்யையராயாநுசபுனி—செம்மைக்குணமுடைய இராமாநுசமுனி என்றபடி: செம்மைக் குணமாவது வடமொழியில் ‘ஆர்ஜுவம்’ எனப்படும். அதாகிறது—ருஜுவாயிருக்குந்தன்மை; இதற்கு ப்ரதிகோடியான குணம்—கெளடில்யம் எனப்படும். ஒருவன் ஒருவனை நோக்கி ‘அப்பா! நீ எவ்வார்?’ என்றால் ‘நான் தற்காலமிருப்பது இவ்வார்’ என்று விடையளிப்பதும், ‘உன் பெயர் என்ன?’ என்றால், ‘என் பெயர் உண்டுவளர்ந்தான்’ என்று விடையளிப்பதும் இவ்வாருக்க் கேட்பதற்கெல்லாம் கோணலாகவே விடையளிப்பது கெளடில்ய குணத் தின் காரியமாகும். உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லுகையும் செய்கையும் செம்மைக் குணத்தின் காரியமாகும். சக்ரவர்த்தி திருமகனுர் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளி யிருந்தபோது சூர்ப்பண்ணைகவந்து, [ஆகத்தஸ்த்வமிமம் தேசம் கதம் ராக்ஷஸ ஸேவிதம்—கிமாகமநக்ருத்யம் தே தத்வமாக்க்யாதுமர்ஹஸி] ராக்ஷஸர்கள் வந்தடைந்திருக்கிற இவ்விடத்திற்கு நீர் எவ்வாறு வந்தீர்? வந்த காரியமென்ன? என்று கேட்க, அதற்குப் பெருமான் சீகாணலான் உத்தரம் கூறலாமாயினும் அங்குன் கூறுது ‘‘ஆளீதே நகரோ நாம ராஜை’’ என்று தொடங்கி நேரான உத்தரம் கூறினர். அவ்விடத்திலே வால்மீகி முனிவன் [ருஜுபுத்திதயா ஸ்ரவம் ஆக்க்யாது முபசக்ரமே] என்கிறுன். இதுவாய்த்து ஆர்ஜுவகுணம்.

“இராமாநுசனடிக் கண்புசெய்யுஞ் சீரிய பேறுடையார்,” என்றவிடத்து பூநீராமாநுஜ பக்தர் களெல்லாரையும் விவகைக்கிறார் என்றலும், கூரத்தாழ்வாணை விசேஷித்துக் கருதுகின்றுரென்றலும் ஒக்கும். 3

என்னைப்புரியி லொருபொரு ஸாக்கி* மஹாஶந்த
முன்னைப்பைழவினை வேறுத்து* ஊழி முதல்வளையே
பன்னப்பணித்த விராமாநுசன் யாஸ் யாத்யுமென்
சென்னித்தரிக்க வைத்தான்* எனக்கோதுந் சிவநூல்வையே.

4

ஊழி வளையே	முதல்	{ காலம் முதலிய ஸகல பதார்த் தங்களுக்கும் காாண பூத ணை எம்பெருமானையே।	மாருள் சரந்த முன்னை பாழி வினை வோர் அறுத்து பாதமும் என் சென்னி தரிக்க வைத் தான் எனக்கு ஏதும் சிதைவு வைத்தான் நான் உகந்து தரிக்கும்படி யாக வைத்தாருளினார்; இவ்வளவு மஹாப்ரஸாதம் பெற்றேனேன பின்பு)	அஜ்ஞான மூலகங்களாய் மிகவும் அநாதிகளான (எனது) பாவங்களை வேற்ற நீக்கி தமது திருவடிகளையும் எனது தலையிலே நான் உகந்து தரிக்கும்படி யாக வைத்தாருளினார்; இவ்வளவு மஹாப்ரஸாதம் பெற்றேனேன பின்பு)
பன்ன		{ (எல்லாரும் விவேகி த்து அனுஸந்திக்கும்படி	எனக்கு	அடியேனுக்கு
பணித்த		{ (பூர்பாஷ்யமுகத்தாலே) அருளிச்செய்த	தரிக்க வைத் தான்	அடியேனுக்கு
பரன் இராமாநுசன்		{ ஸர்வோத்தக்ருஷ்டரான எம் பெருமானார் புவியில் இந்தப்பூமியிலே	எனக்கு	அடியேனுக்கு
என்னை ஒரு பொருள் ஆக்கி		{ (அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த) என்னை ஒரு பதார்த்த மாக்கி	ஏதும் சிதைவு இல்லை	எவ்விதமான ஹாநியும் இனி உண்டாக வழியில்லை

* * *—எம்பெருமானுருடைய நிர்வேதுக விஷயீகாரத்திற்கு ஆளான நான் இனி ஒருநாளும் எவ்விதமான ஹாநியையும் அடையமாட்டேன் என்கிறீர்;—பதார்த்தகோடியில் சேராமல் துச்சனையிருந்த எனது கருமங்களையெல்லாம் வேற்ற நீக்கி, தமது பாதாரவிந்தங்களையும் என் தலைமேலே வைத்தாருளினார் எம்பெருமானார்; இப்பேறுபெற்ற எனக்கு இனி ஒரு குறையுமில்லை என்றாயிற்று.

மருள் கூந்து—அஜ்ஞா நத்தாலே செய்யப்பட்ட என்கை; மருளாலே சரக்கப் பட்ட என்றவாறு. [ஹிமிதுல்வனையே பள்ளப்பள்ளித்து] னூழிமுதல்வனுன் எம்பெரு மாணையே பரவும்படி அமுதனூராகிய தம்மைச் செய்தருளின—என்று அர்த்தமல்ல; பகவத்விமுகரா யிருந்தவர்களையெல்லாம் உபதேசாதி முகத்தாலே பகவத் ப்ரவண ராம்படி செய்தருளினவர் என்று பொதுப்படையாகச் சொன்னபடி. ஹிமிதுல்வன் பிரளையகாலத்தில் முழுமுதற் கடவுளாயிருந்தவன் என்றுமாம்.

யர்ண் என்றதை இராமாநுசனுக்கு விசேஷண மாக்காமல் நிர்வலுப்பதும் ஒருபடையுண்டு; அதாவது பரன் என்று பரம புருஷனுன் எம்பெருமாணைச் சொல்லிற்கும், அவனுடைய திருவடிகளையும் என் சென்னித் தரிக்கவைத்தான் என்றதாகவுமாம். “பரன் பாதமென சென்னித் தரிக்கவைத்தான்” என்றும் பாடமாம். (என—என்னுடைய.) 4

எனக்குற்ற செல்வ மிராமாநுசனென்று* இசையகில்ல
மளக்குற்றமாந்தர் யழிக்கில்புகழு* அவன் மன்னியீர்
தனக்குற்றவன்பரவன் திருநமங்கள் சாற்றும், என்பா
வினக்குற்றங் காளகில்லார்* பத்தியேய்ந்த வியல்விதென்றே. 5

		உற்ற	தகுதியான
எனக்கு உற்ற செல்வம் இராமாநுசன் என்று	{ நமக்குப் ப்ராப்தமான ஸம் பத்து எம்பெருமாநுரே’ என்று .	அன்பர்	{ அன்பையுடையவர்களான மஹாண்கள்
இசைய கில்லா	{ அத்யவஸாயங் கொண் டிருக்க மாட்டாத	பத்தி ஏய்ந்த இயல்விது என்று	{ இந்நாலானது பக்தியோடு கூடின ப்ரவுந்தியை யுடையதென்று (திருவுள் எம்பற்றி
மளக்குற்றம் மாந்தர்	{ துஷ்டல்ருதயர்களான மனிசர்	அவன் திரு நாமங்கள்	அவ்விராமாநுசனைடைய சாற்றும் என் கின்ற என் னுடைய பா இனம் (இந்தப்) பாசர மாணகளி
பழிக்கில்	{ (இந்தாலைப் பழிப்பார்களா க்கில்	குற்றம் காண குணங்கருக்கு	குற்றம் காண குற்றங்களைக் கொண்மாட்டார்கள்.
புகழ்	{ (அன்னவர்களுடைய பழிப்பே இதற்குப்) புக ழாய்விடும் ;		
அவன் மன்னிய சீர் தனக்கு	{ அவ்விவம்பெருமாநுடைய நித்யளித்தமான கல்யாண குணங்கருக்கு		

* * *—உலகத்தில் ஒரு பிரபந்தம் பிறந்தால் அதனைத் தூஷிப்பார் பலரும், பூஷிப்பார் சிலரும் ஏற்படுவது வழக்கம். உண்மையில் தோஷங்கள் இல்லாதிருந்தாலும் எதையாவது சொல்லித் தூஷித்தே தீருவர்கள். குற்றங் குறைகள் இருந்துவிட்டால் தூஷிகர்களின் உதஸாஹம் கேட்கவே வேண்டியதில்லை. அறி விவியான நான் இயற்றும் இந்தாலில் தோஷங்கள்தான் மிகையாக இருக்கக் கூடும்; அவற்றைக்கண்டு எல்லாரும் இகழார்களோ என்று தாமே சங்கித்துக் கொண்டு, ஸமாதாநமும் தாமே கூறுகிறூர் இதில்;—எம்பிருமாநுரையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்ட மஹாநுபாவர்கள் இந்தாலைக் கடாக்கிப்பார்களாகில் சொற்களி லுள்ள குற்றங் குறைகளில் அவர்கள் கண்வையாமல் “ஹா ஹா ! பக்திப் பெருங் காதல் உள்ளடங்காமல் வெளிப்புறப்பட்ட சொல் தொடையன்றே இது!” என்று உகப்பார்கள். ஏனெனில், அவர்கள் எம்பெருமாநுரைடைய தீருக்குணங்களில் மெய்யே ஈடுபட்டவர்களாதலால் அவருடைய தீருநாமங்களைப் பேசப்பிறந்த நூல் எத்தன்மைத்தாயினும் க்ரந்தகர் ததாவின் ஹ்ருதய பரிபாக மொன்றையே கணி சித்து, “பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும் பத்தர் சொன்னவும் பன்னப்பெறுபவோ” என்று கொண்டு பத்தியை நோக்கி உகந்திடுவர்கள். எம்

பெருமானுரிடத்து அத்தகைய பக்தி [அதாவது—‘இவரே நமக்கு ஸர்வஸ்வம்’ என்கிற அத்யவஸாயம்] இல்லாத கல்மண்புத்திகளான மனிசர்கள், குணங்களையறியமாட்டாதே கேவலம் தோஷங்கதர்சிகளாகையாலே ஏதேனும் தோஷங்களை ஏறிட்டோ உள்ள தோஷங்களை எடுத்துரைத்தோ நிந்திப்பர்களாகில், அன்ன வருடைய தூஷணம் நமக்கு பூஷணமேயா யித்தனை என்கிறுர். ‘‘அலகை முலை சுவைத்தாற் கன்பரடிக்கன்பர், திலதமெனத் திரிவார்தம்மை—உலகர், பழிதூற்றில் துதியாகும்’’ என்றுரிந்தே அருளாளப்பெருமா ஜௌம்பெருமானாரும்.

இங்கே ஒரு சங்கை ;—‘பிறநுடைய பழிப்பு நமக்கு அப்ரயோஜகம்’ என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, அவர்களுடைய பழிப்புத்தானே நமக்குப் புகழாம் என்கைக்குக் கருத்தென்? அவர்களது பழிப்பு இவர்க்கு எப்படி புகழாய் விடும்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். அவர்கள் தெளியுமாறு சொல்லுகிறோம் ;—அமுதனுராம் ஒருவர்; அவர் இராமாநுச நூற்றந்தாதி என்றிருந்து பிரபந்தம் பாடினாராம்; அதில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் இராமாநுசன் என்று சொன்ன நைதயே சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கிறார். தவிரவும், சாஸ்திரங்களில் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஐச்வர்யம் முதலானவற்றை இகழ்ந்துரைக்கிறார்; ஸகல புருஷார்த்தங்களும் தமக்கு ‘உடையவர்’ தானும்; எம்பெருமானைக்கூட அவர் கண்ணொடுத்துப் பார்க்கமாட்டாராம். என்றினவை போல்வன சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பழிப்பர்கள். வாஸ்தவத்தில் இவையில்லாம் குணமேயாதலால் குணகீர்த்த நத்தில் சேர்ந்து புகழ்ச்சியேயாய் முடியக் குறையில்லையென்க. எம்பெருமானைப் பழித்த சிசுபாலாதிகளும் பர்யாயேண குணகீர்த்தநம் பண்ணின்றுகளாகவன்றே உய்ந்துபோனது. ‘‘கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றுன் காடுவாழ் சாதியு மாகப் பெற்றுன், பற்றி யரவிடை யாப்புமுண்டான்’’ என்று பாவிகள் ஏசுவதெல்லாம் அன்புடையார்க்கு குணகீர்த்தந மாகாநின்றதன்றே. பெரிய திருமொழியில் ‘‘மானமருமென்னேக்கி’’ என்னுந் திருமொழியில் தூஷண பரமாகச் செல்லுகிற முன்னடிகளையும் பூஷணபரமாகச் செல்லுகிற பின்னடிகளையும் விவேகித்தறிக. ‘‘ஹரவர்கவ்வை எருவிட்டு’’ என்ற திருவாய்மொழியின் உட்கருத்தும் உய்த் துணரத்தக்கது. உத்தமாதிரிகளுடைய அத்யவஸாயமெல்லாம் ஸாமாந்ய ஞானி களுக்கு இகழ்ச்சிக்கு உறுப்பாகுமென்பது ஸாரார்த்தம்.

‘‘பத்தியேய்ந்த இயலிதென்றே’’ என்றும் பாடமுண்டாம். இது பத்தி நிறைந்த சொல்—என்றபடி. இயல்—சொல். 5

இயலும்பொருளு ரிசையத் தொடுத்து* என்கவிகளன்யால்
மயல்கொண்டு வாழ்த்து / மிராநூர்ஜை* மதியின்மையால்
பயிலும்கவிகளில் பந்தியில்லாரு வென் பாவிநெந்த்ரால்
முயல்சின்றனன்* அவன்றன் பெஞ்சுக்குத் தீ மொழிந்திடவே. 6

என் கவிகள்	விலகைணரான கவிகள்	கவிகளில்	பாடல்களிலே
அன்பால்-	பரீதியினுலே	பத்தி இல்லாத	பக்தியற்றதான்
இயலும்பொரு ஞம்	{ சப்தமும் அர்த்தமும்	என் பாவி	{ என்னுடைய பாபிஷ்டமான
இசை	நன்கு பொருந்தும்படியாக	தெந்தால்	தெந்துகின்றே
தொடுத்து	கவனம்பண்ணி	அவன் தன்	அவ்வெம்பெருமானாருடைய
மயல் கொண்டு	வயாமோஹம் தலையெடுத்து	பெரு கீர்த்தி	அளவற்ற கீர்த்திகளை
வாழ் த து ம்	{ துதிகும்படி நின்ற எம்	மொழிந்திட	பேசுவதாக
இராமாநுசனை பயிலும்	பெருமானார வருணிக் கின்ற	மதி இன்மை யால் முயல்	{ புத்தியில்லாமையினுலே பர வரத்திக்கின்றேன்.

* * *—“பத்தயேய்ந்த வியல்விதன்றே” என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன விவர், அப்படிப்பட்ட பக்தி தமக்கு உண்டோ வென்று பார்த்தார் ; அவ்விஷயத் துக்குத் தக்க பக்தி தமக்கு இல்லை யென்றறிந்தார் ; ‘அந்தோ ! நாமோ அவ்வெவ்வ பெருமானுரைத் துதிக்க இழிந்தது !’ என்று தம்மைத்தாமே வெறுத்துக்கொள்ள கிறூர் இதில். இன்கவி பாடும் பரமகவிகளான சில மஹான்கள் சொல்லின் பழும் பொருளின்பழும் நன்கு பொருந்துமாறு கவிபண்ணை ஆந்தரமான அன்பினுலே வ்யாமோஹித்து இராமாநுசனை வாழ்த்தா நிற்பர்கள் ; அன்னவர்களுடைய பக்தி பரீவாஹ ரூபமான கவிகளில் ஆதரமற்ற எனது பாவி நெஞ்சால் அவ்விராமாநுச னுடைய பெருப்பெருத்த புகழ்களையெல்லாம் பேசுவதாக நான் முயற்சி செய்கின் றேனே ! இஃது என்ன புத்திகெட்ட தன்மை ! என்று வெறுத்துக்கொள்ளுகிறுர்.

“கவிகள்...வாழ்த்து மிராமாநுசனை” — கவிகளால் மங்களாசாஸனம் பண்ணப்படுகிற இராமாநுசனை என்றபடி. மயில் எனினும் மயில் எனினும் ஒக்கும்; வ்யாமோஹம் ; அறிவு கேடு : மங்களாசாஸனம் பண்ணும்போது அறிவு கெட வேணுமிறே. அறிவு உள்ளபடியே கிடந்ததாகில் வாழி, பல்லாண்டு, ஜயவிஜயீபவு’ இத்யாதி சப்தங்கள் வெளிவர வொண்ணுதிறே. “மதியின்மையால்” என்றவிது நான்காமடியில் அந்வயிக்கக்கடவுது. மதி—வடசொல். இளமை—இல்லாமை. 6

மெரியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான்* வஞ்சுக் குறுப்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் சர்வாடியின்*
பழியைக்கடத்து மிராமாநுசன் புகழ்பாடு அல்லா
வழியைக்கடத்தல்* எனக்கினி யாதும் வநுத்தமன்றே.

7

மொழியைக்	வரம்கொண்டு	வருணிக்க	கூடிய பின்	நான் ஆசரமித்த பின்பு
கடக்கும்	{ முடியாதபடி வாசாம்	கோசரமான	பழியை	கடத் { ஸர்வபாப நிவர்த்தகரான
பெருபுகழான்	பெரிய புகழை யுடையவரும்		தும்	
முக்குறும்பு	{ கல்விச்செருக்கு, செல்வச்	இராமாநுசன்	, எம்பெருமானுரைடைய	
ஆம் வஞ்சக்	செருக்கு, குலச்செருக்கு	குழ் பாடி	நஞ்குணங்களைப்பாடி	
குழியை	என்னும் மூவகைக் குறும்பு	அல்லா	{ ஸவருபத்திற்குச்சேராத தீய	
கடக்கும்	களாகிறபடுகுழியைக் கடந்	வழியை	வழிகளைத் தப்பிப் பிழைக்	
நம்	திருப்பவரும்	கடத்தல்	கையானது	
கூரத்து ஆழ்	நமக்கு நாதருமான	எனக்கு	அடியேனுக்கு	
வான்	{ கூரத்தாழ்வாதுடைய	இனி	{ இனிமேலுள்ள காலமெல்	
சரண்	திருவடிகளை	யாரும் வநுத்	லாம்	
		தம் அன்று	{ எஷ்டதும் ப்ரயாஸ் ஸாத்ய	
			மன்று ; எளிதேயாம்.	

* * *—எம்பெருமானுரைத் துதிப்பதற்குத் தாம் யோக்யதையற்றவர் என்று பின்வாங்கப்பார்த்த அழுதனுர், தமக்குள்ள ஆழ்வான் திருவடி ஸம்பந்தத்தை நினைத்து இஃது இருக்கும்போது எனக்கு அஸாத்யமானது ஒன்றுமில்லையென்று துணிவு கொள்ளுகிறூர் இதில்—“வாசாமகோசர மஹாதுண தேசிகாக்ர்ய கூராதி நாது” என்றபடி வாய்க்கொண்டு வருணிக்க முடியாத பெரும்புகழ் படைத்தவரும், கல்வி, செல்வம், குலம் என்ற மூன்றுவகை ஸம்பத்தும் புஷ்கள்மாயிருந்தும் அவற்றுல் இறையும் அஹங்கார மடையாதவருமான கூரத்தாழ்வாதுடைய சரணை விந்தங்களை ஆசரயித்து க்ருதக்ருத்யங்கு வெனக்கு எம்பெருமானுரைடைய திருக்குணங்களைப் பாடுதலும் அதுவே காரணமாக அர்ச்சிராதிக்கி யொழிந்த மற்ற கதிகளிற் போகாதபடி அவ்வழியே போதலும் மிகவுமெளிதேயாம் என்றாயிற்று.

நம் பூருவாசாரியர்கள் எல்லாருமே சிறந்த புகழைடையராயினும் ஆழ்வா னுடைய புகழ் அத்யந்த விலக்ஷணமென்பது ப்ரஸித்தமான விஷயம். நம் தர்சநத்

துக்கு மஹாத்ரோஹியான நாலூரானுக்குக் கொடிய நரகங்களைக் கொடுக்கவேணு மென்று பகவத்ஸந்திதியிலே ப்ரார்த்திக்கவேண்டியிருக்க, பேரருளாள் ன் திரு முன்பே வரதராஜஸ்தவத்தை விண்ணப்பம் செய்து கண்தெரியும்படி வரம் வேண்டிக்கொள்ளீர் என்ற ஸ்வாசார்ய நியமந்ததையும் அதிக்ரமித்து “நான் பெற்றபேறு நாலூரானும் பெறவேணும்” என்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளும்படி விசாலமான திருவுள்ளம்பெற்ற ஆழ்வானுடைய புகழை நாம் என்சொல்வோம்! “மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான்” என்று சொல்வது தவிர வேறு வாசக மில்லைகாணும்.

[வஞ்சமுக்குறும்பாமித்யாதி.] *குலம் சூபம் வயோ வித்யா தநஞ்ச மதயந்தயமும்* என்று செருக்கை விளைக்கக்கூடியவை ஜந்து கிடந்தாலும், கல்விச்செருக்கு, செல்வச்செருக்கு, குலச்செருக்கு என்ற இம்முன்று அஹங்காரங்கள் மிகக்கொடியவை; இவற்றைக் கடத்தல் ஆர்க்கும் அரிது; இவற்றைக் கடந்தவர் என்னும் ஏற்றம் ஆழ்வானுருவர்க்கே அஸாதாரண மென்பதாக எம்பெருமானுர் காலத்தி வேயே ப்ரஸித்தமாயிற்று. திருவாய்மொழியில் “பலரடியார்முன்பருளிய பாம்பளையப்பன்” என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாருயிரத்தில் ஆழ்வான் விஷயமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதொரு ஜதிஹ்யம் குறிக்கொள்ளத்தகும். மற்றும் பல இதிஹாஸங்களும் பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம். 7

வருத்தும் புறவிருள்மாற்று* எம்பொய்கைப்பிரான் மறையின்
குந்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையுங்கூட்டு* ஒன்றுத்
நிரித்தன் றெரிந்த நிருவிளக்கைத் தன்திருவுள்ளத்தே
யிருத்தும் பரமன்* இராமாநுசனைம் மிறையவனே. 8

வருத்தும்	{ வருத்தத்தை யண்டு பண் னைக்கூடிய		
புறம் இருள்	{ பாஹ்ய விஷயங்களைப்பற் றன் அஜ்ஞானமாகிற இருளோ	எரித்த திரு விளக்கை	{ ஜவிக்கச்செய்த திருவந்தாதியாகிற) திரு விளக்கை
மாற்ற எம் பொய்கைப் பிரான்	போக்குவதற்காக ந ம து குலத்தலைவரான பொய்கையாழ்வார்	தன் திரு உள் எத்தே	{ தனது திருவள்ளத்தே
அன்று மறையின்	முற்காலத்தில்	இருத்தும்	வைத்துக்கொண்டிரா நின்ற
குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையும் கூட்டி ஒன்ற திரித்து	{ வேதாந்தங்களிற் பதிந்து கிடக்கும் பொருள்களையும் செந்தமிழ்ச் சொற்களையுங் கூட்டி இரண்டையும் ஒன்றுசேர ஒருதிரியாக்கி	பரமன் இராமா } மஹாவைபவசாலியான எம் நுசன் } பெருமானு எம் இறைய வன் }	{ நமக்கு ஸ்வாமி.

* * * - பகவத்பாகவத விஷயம் அந்தரங்க விஷயமென்றும், சுப்தாதி விஷயங்கள் பாஹ்ய விஷயம் (அதாவது-புறவிஷயம்) என்றும் சொல்லப்படும். அந்த பாஹ்ய விஷயங்களைப்பற்றின அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது புறவிருள் எனப்படும்; [புறம்பான விஷயங்களைப்பற்றின இருள் புறவிருள்] அவ்விருளானது முதலிலே ஸ்காருபம்போல் தோற்றினாலும் பிறகு மிக்க வருத்தத்தை விளைக்கக்கூடியது; அப்படிப்பட்ட கொடிய இருளோ அகற்றுவதற்காகப் பொய்கையாழ்வார் “வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக வெய்ய கதிரோன் விளக்காக” என்று தொடங்கித் திருவந்தாதி திவ்ய ப்ரபந்தமென்னும் ஒரு விளக்கை ஏற்றியருளினார். அவ்விளக்கு திருவந்தாதி திவ்ய ப்ரபந்தமென்னும் ஒரு விளக்கை ஏற்றியருள்ள, பேவதாந்தங்களில் திரண்டு கிடக்கும் ஸாரப் பக்கு எனத்த திரியாக்கினார் என்றால், பேவதாந்தங்களில் திரண்டு கிடக்கும் ஸாரப்

பொருள்களையும் இனிய தமிழ்ச்சொற்களையும் ஒன்றுசேர்த்துத் திடித்தார். அப்படிப்பட்ட திருவிளக்கை எம்பிபருமானார் தமது திருவுள்ளத்தினுள்ளே எப்போதும் அணையாதபடி ஸ்தாபித்தருளினார்; அவரே அடியேனுக்கு ஸ்வாமி என்றாயிற்று.

இருளை மாற்றுவதற்கு விளக்கு வேண்டியதாதலாலும் பொய்க்கையாழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தம் இருளை மாற்றுவதாதலாலும் அஃது ஒரு திருவிளக்காக ரூபிக்கப்பட்டதென்க. யறையின் குநுத்து—மறையின் முடிவாகிய வேதாந்தம். துன்று—திருக்கோவ விடைகழியில் “நீயீந் திருமகஞும் நின்றுயால்” என்ற பாசரத் தின்படி நெருக்குண்ட அக்காலத்திலே என்கை. பொய்க்கைப்பிரான் ஏரித்த திருவிளக்கைத் தம் திருவுள்ளத்தே இருத்துக்கையாவது—அவருடைய அருளிச்செயலை எப்போதும் சிந்தை செய்தல். 8

இறைவளைக்கானு மிதயந் திருள்கெட* நூனமென்றும்
நிறைவிளக்கேற்றிய பூதந்திருவடி தாள்கள்* நெஞ்சுச்
துறையவைந்தானு யிராமாநுசன் புகழோதும் நல்லோர்
யறையினைக்காந்து* இந்தமண்ணக்கேற்றே மன்ன வைப்பவரே.

9

இறைவளை	{ ஸர்வ ஸ்வாமியான எம் பெருமானை	ஆங்கும்	{ (அவற்றையே) அநுபவிக் கின்ற
கானும்	{ ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு உ.ப கரணமான	இராமாநுசன்	எம்பெருமானுருடைய
இதயத்து	ஹ்ருதயத்திலுள்ள	புகழ்	திவ்ய குணங்களை
இருள்கெட	{ அஜ்ஞாநமாகிற அந்தகார மானநு நஸ்க்கும்படியாக	ஒதும்	{ இடைவிடாது அநுஸந்திக் கின்ற
ஞானம் என் னும் நிறை வி எக்கு ஏற்றி ய	{ ஞானமாகிற பூர்ண தீபத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளி இரண் டாந் திருவந்தாதியை அருளிச்செய்த	நல்லோர்	விலஷண புருஷர்கள்தாம்
பூதந்திருவடி தாள்கள்	பூதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளை	இந்த மண் அகத்தே	{ இப் பூமண்டலத்திலே
நெஞ்சுத்து உ. கை ய வைத்து	தமது திருவுள்ளத்திலே சாக்வதமாக ஸ்தாபித்து	மறையினை காத்து மன்ன வைப்ப வர்	{ வேதங்களை ரகுஷித்து என்றைக்கும் அழிவில்லாத படி ப்ரதி ஷ்டாபன ம் பண்ணவல்லவர்கள்.

* * *—‘ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதி ஷ்டாபநாசார்யர்’ என்னும் விருது இராமாநுசனுடையார்க்கே ஏற்குமிமன் கிழுர்—ஸர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு எல்லார்க்கும் உபகரணமாயிராநின்ற ஹ்ருதயமான து அஜ்ஞாநாநாந்தகாரத்தாலே இருண்டு கெட்டுப்போகாதபடி பரஜ்ஞாநமாகிற பூர்ண தீபத்தை ஏற்றினரவான டுதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் தமது திருவுள்ளத்திலே இடைவிடாது வைத்துக்கொண்டு அவற்றையே அனுபவிக்கும் எம்பெருமானுருடைய குணகீர்த்தநமே போது போக்காக இருக்கும் விலஷணர் யாரோ அவர்கள் தாம் வேதத்தை நன்றாக ரகுஷித்து இந்திலவுலகத்தில் நிலைநிறுத்தவால்ல மஹான்கள் என்றாயிற்று. “ஞானமென்னும் நிறைவிளக்கேற்றிய”, என்ற விடத்து, “ஞானச் சுடர்விவக் கேற்றினேன் நாரண்றுகு”, என்ற பூதத்தாழ்வார் தம்முடைய அருளிச்செயல் நினைக்கத்தக்கது. இதுயம்—ஹ்ருதயம் என்ற வட்சொல் விகாரம். பூதத்தாழ்வார் ஏற்றிய ஞான மென்னும் நிறைவிளக்காவது—இரண்டாந் திருவந்தாதியாகிற அவருடைய அருளிச்செயல். பூதந்திருவடி—திருவடியெயான் ரூ இங்கே ஸ்வாமிக்கு வாசகம்; பூதத்தாரென்னும் ஸ்வாமி என்றபடி. “‘நிருவடி தன் நாமம் மறந்தும்’” “‘நமரும் பெறுவடிகள்’” “‘என்பிழைத்தாள் நிருவடியின் தகவினுக்கு’” இத்யாதியான அருளிச்செயல் பிரயோகங்களைக் காண்க. [இந்த

மன்னாகந்தே மறையினைக் காத்து மன்னவைப்பவர்] எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் பெருத் மற்றையோர்கள் “வேதம் ப்ரமாணமேயல்ல” என்று சொல்லுவாரும், அதனைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டும் அபார்த்தங்கள் பண்ணுவாருமாய் இருப்பதால் அவர்கள் யாவரும் வேதமார்க்க வித்வம்ஸிகள்; இராமா நுசனுடையார் தாம் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாப நாசார்யர்கள் என்றபடி. 9

மன்னிய பேரிருள் மாண்டபிள்* கோவலுள் மயலராள்
தன்ஜெடு மயனைக் கண்டமை காட்டும்* தமிழ்த் தலைவர்
பொன்னடி போற்று மிராமாநுசற் கண்பு பூண்டவர்தாள்
சென்னியிற் கூடும்* நிறுவுடைய ரென்றுஞ் சீரியரே.

10

மன்னிய	{ ஒருவராலும் பேர்க்க முடி யாதபடி நிலைத்து நிறை	காட்டும்	{ “திருக்கண்டேன்” இத் யாதி ப்ரபந்த முகத்தாலே) வெளியிட்டருளின்
பேச் இருள்	{ (அஜ்ஞாதமாகிற பெருத்த இருளானது	தமிழ் தலைவன்	{ தமிழ்க்குத் தலைவரான பேயாழ்வாருடைய
மாண்ட பின்	{ முற்பட்ட தீட்டுழும்வார்களி வரும் ஏற்றின திருவினக் காலே) நன்றாக நீங்கின பின்பு.	பொன் அடி	அழகிய திருவடிகளை
கோவலுள் ஆயனை	{ திருக்கோவலூரில் ஆய ஞரை	போற்றும்	புகழுமவரான
மாமலராள் தன் ஞெடும்	{ பிராட்டியோடுகூட	இராமாநுசந்து அன்பு பூண்ட வர்	எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தியையுடையவர்களினது
கண்டமை	தாம் ஸேவித்தபடியை	தாள்	திருவடிகளை
		சென்னியில்	சிரோ பூஷணமாகக்கொள்
		கூடும் திரு உடையார்	ஞாஞ் செல்வமுடையோர் தாம்
		என்றும் சீரியர்	என்றைக்கும் ஸ்ரீமான்கள்.

* * *—பொய்க்கையாழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும் ஏற்றின இரண்டு திருவிளக்கு களாலும் இருள் நீங்கவே, “திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்” என்று திருக்கோவலூராயனுரைப் பிராட்டியோடுகூட ஸேவிக்கப் பெற்றூர் பேயாழ்வார். தாம் அப்படி ஸேவித்ததாக மூன்றாந்திருவந்தாதி முகத்தால் வெளியிட்டருளின் அவ்வாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் துதிக்குமவரான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தியையுடையவர்கள் யாரோ, அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சிரோபூஷணமாகக் கொள்வதையே அழியாச் செல்வமாக நினைத்து ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுடைய திருவடியைச் சிரமேற்கொள்ளுவர்கள் தாம் நித்திய ஸ்ரீமான்கள் என்றாயிற்று. “அரசமர்ந்தானடிக்குடு மரசையல்லால் அரசாகவென்னேன் மற்றாரசதானே”, என்று குலசேகரப் பெருமாளுக்கு ப்ரதம பர்வத்திலே உண்டான நிஷ்டை அழுத ஞர்க்கு சரமப்புவத்திலே உண்டானபடி [ப்ரதம பர்வமாவது பகவத்னிஷயம். சரம பர்வமாவது பாகவத விஷயம்.]

[**கோவலுள் ஆயனை.**] திருக்கோவலூரம்பெருமான் க்ருஷ்ணவதாரத்திலிருந்த ஆச்சித பாரதந்திரிய மடங்கலும் தோற்ற ஸேவை ஸாதிக்கும்படியைப் பற்ற ஆயன் என்று திருநாமம் பெற்றுன்; “திருக்கோவலூராயனர்”, என்று ப்ரஸித்தி. இப்பாட்டில் பேயாழ்வார் “தமிழ்த்தலைவன்”, என்று சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டார். சீரியர்—சீர்மையுடையோர்; சீர்மையாவது ஸ்ரீமானு யிருக்கை. 10

சீரியநாம்யறைச் செம்பொருள்* செந்தமிழா ஸித்த
பாரியலும்புகற்ப் பாண்பெருமாள்* சரனும் பதுமத்
தாரியல்சென்னி மிராமாநுசன் தன்னைச் சாந்தவர்தம்
காரியவண்மை* என்னுஸ் சொல்லூலுதிக் கடவிட்டே.

11

ராபர் இருண்டாவது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி

நினைவுச்சின்னமாக ஒரு பண்டபம் கட்டவேண்டுமென்று மேற்படி நிலத்திற்கு சோந்தக்காரரான சென்னை ஸ்ரீ ஸரஸ்வதி ஷண்டாரக் கமிட்டியாரைத் தூண்டி இதற்காக தாம் ரூ. 45,000/- நன்கொடையளித்து ஸ்ரீமான் உ. வே. மஹாமஹி மோபாத்யாய ப்ர. அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி மூலம் இக்கட்டடத்திற்கு அடிகல்லையும் நாட்டவைத்தார். உலகப்ரளித்தாரான ஸ்ரீமத் மரமதும் ஸேத்யாதி, ஸ்ரீமந்தாராயண ஜீயர் ஸ்வாமியும் இதில் விரோஷஷமாக ஊக்கம் கொண்டு எப்படி யும் பெரியதொரு பண்டபம் கட்டியே ஆகனே ஞெமென்று துணிந்து புதுச்சேரியில் பெரிய (உணவு அதிகாரி) உத்யோகத் திலிருந்து ஓய்வுபெற்ற ஸ்ரீமான் ஆர். அனந்தாசாரியர் என்கிற பெரியவரை ஸ்ரீ காஞ்சிச்சு அனுப்பி மேற்படி கைங்கரையத்தை நடத்த நியமித்தார். (இச்சீயர் ஸ்வாமியால் பலவாண்டுகளுக்கு முன் இவ்விடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணத்தம்பம் இங்கு விளங்கிவருகிறது.) அதன்படி மேற்படி ஸ்ரீமான் ஆர். அனந்தாசாரியரியரும் வெகு அக்கரையுடன் திருப்பணியாரம்பித்து விரைவிலேயே, அதாவது 6 மாதத்திற்கு ஸ்விமானத்துடன் கர்ப்பக்ருஹம், அர்த்த பண்டபம், பெரிய திருமண்டபம், தேசாந்திரிகள் தங்கும் அறை, ஆக இவற்றை ரூ. 50,000/- செலவில் சிக்கனமாக புதிதாக நிருமித்து 14-7-76 புதன்சிழுமையென்று காலை திருப்பதிஷ்டையும் நடத்தி வைத்தார். தேவப்பெருமாள் ஸ்வாதி பெரிய அர்ச்சகர் ஸ்ரீமான் வரதராஜ பட்டாசாரியர் தம் பரிவாரங்களுடன் எழுந்தருளி யிருந்து வாளது சாந்திமுதவியானங்கங்களுடன்பண்டபப்ரதிஷ்டைய சிறப்பாகநடத்திவைத்தார்.

அச்சமயம் சின்ன காஞ்சிபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் உபயகலை ஸ்ரீ ஸௌஷநவர்களைனவரும் அங்கு கூடியிருந்தார்கள். சென்னையிலிருந்து மேற்படி ஸரஸ்வதி பண்டாரக் கமிட்டி காரியதரிசி ஸ்ரீமான் எப். ஏ. சிங்கராசாரியரும் (தம்பியுடன்) வந்திருந்து காரியங்களை நடத்தி வைத்தார். ஸ்ரீமான் ஆடிட்டர் ராஜ கோபாலாசாரியர், அவர் குமாரர் ஸ்ரீமான் ஸத்யம், பாலிடெக்னிக் பிரின்ஸிபால் திருவாளர் கலியபெருமாள், (இவர் முதலிலிருந்தே இக்கட்டடம் கட்ட, வேண்டிய ஆலோசனைகள் கூறியும், வேலைக்காரர்களை யமைத்துக் கொடுத்தும், மற்றும் டல்விதங்களில் பேருகவி செய்தவர்), வருமானவரி அதிகாரி திரு. கோவிந்தசாமி அப்யர், மாஜி (சர்மன் திருவாளர் கிருஷ்ணசாமி முதலியார், முதலிய பலபல வெளகிகப்ரமுசர்களும் விஜயம் வெய்திருந்தார்கள். வேதபாராயணத்துடன் ஹோயம், புஷ்ராக்ஷணம் முதலிய வைத்திக காரியங்கள் தலைக்கட்டினபிறகு ஸ்ரீமான் உ. வே. மஹாமஹி மோபாத்யாய ப்ர. அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி ‘தீயாநித்ய மச்சுத’ என்னும் தனியனின் பொருளை விவரித்து உடையவர் வைபவத்தை தடுது அலாதாரணமான பாணியில் தெளியவைத்து உபந்தாவித்தருளினார். ஸ்ரீமான் தி. அ. அக்காரக்களி ஸம்பத்துக்மாராசாரியர் இத்திருமாளிகையின்புனிதத்தன்மையையுப், மண்டபம் ஏற்பட்ட காரணத்தையும் வீளக்கி இத்திருப்பணிக்கு பல விதங்களிலும் உதவியளித்த பெரியவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்தார். தேவப்பெருமாள் அனுப்பியருளிள ப்ரஸாத விநியோகத்துடன் கோஷ்டி இனிது நிறைவேறியது. ஸ்ரீ உ. வே. மஹாமஹி மோபாத்யாய P.B A. ஸ்வாமி ஷேதி அனந்தாசாரியருக்கு ஒரு பொன்னுடையும் போர்த்தியருள்ளார்.

இந்த கட்டடத்தின் ஞாபகாரத்துமாக சலவைக்கல்லில் எம்பெருமானார் திருவுநவம் ஏறியருளப்பண்ணியிருக்கிறது. ஸ்ரீமான் அக்காரக்களி ஸம்பத்துக்மாராசாரியரால் பல மாதங்களுக்குமுன் ஆரப்பிக்கப்பட்ட கீதாபாஷ்ய கால கேஷபம் தற்சமயம் இம்மண்டபத்தில் நடத்தப்பட்டுவெந்து 31-7-76 அன்று சாத்து முறை நடந்தது. இப்படியே விசேஷமான ஸத்காலகேஷபங்கள் நடப்பதற்கு இந்த புதிய கட்டடம் மிகவும் சிறந்த இடமாய் விளங்குகிறது.

ராமாநுஜோ விஜயதே யதிராஜ ராஜ: